

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej

DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE

ul. Warszawska 12a

21-500 Biała Podlaska

tel. 22 31 19 52

regionalna@mbp.biala.pl

WŁADOMOŚCI

DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXIV

Lipiec-Sierpień 2015

Nr 7-8

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62

TEL. 25 644-21-95; FAX 25 644-87-44

WYDAWNICTWO DIECEZJI SIEDLECKIEJ "UNITAS"

08-110 SIEDLCE - SZKOLNA 22

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXIV

Lipiec - Sierpień 2015

Nr 7-8

EPISKOPAT POLSKI

APEL ZESPOŁU KEP DS. APOSTOLSTWA TRZEŻWOŚCI O ABSTYNENCJĘ W SIERPNIU 2015 ROKU

Umiłowani w Chrystusie Panu! Siostry i Bracia!

Liturgia 18. Niedzieli Zwykłej wpisuje się w piękny cykl nauczania Chrystusa o Eucharystii, Chlebie Życia. Zbawiciel mówi: „*Jam jest chleb życia. Kto do Mnie przychodzi, nie będzie łaknął; a kto we Mnie wierzy, nigdy pragnąć nie będzie*” (J 6,35). Karmiąc się Eucharystią, możemy „*porzucić dawnego człowieka, (...) odnawiać się duchem (...) i przyoblec człowieka nowego, stworzonego na obraz Boga (...)*” (Ef 4,22-24).

Takiej przemiany potrzebujemy jako chrześcijanie. Głębokiej przemiany moralnej potrzebuje także nasz Naród. Dzisiaj jedną z najważniejszych polskich trosk jest brak trzeźwości. Mówią o tym nie tylko alarmujące dane statystyczne. Przede wszystkim mówią o tym niezliczone ludzkie dramaty, których źródłem jest alkohol. Dlatego w sierpniu, miesiącu rolniczego trudu, maryjnych świąt i patriotycznych rocznic, apelujemy o dobrowolny dar abstynencji. W poprzednich latach przypominaliśmy, że rodzina jest szkołą trzeźwości. Mówiliśmy o roli matek i ojców. W tym roku prosimy o zaangażowanie w ochronę trzeźwości najmłodszych Polaków. Przypominamy, że jedyną formą trzeźwości dzieci do 18 roku życia jest abstynencja.

Dzieci – zagrożony skarb

Dzieci są naszym najcenniejszym skarbem. Od ich wychowania i rozwoju zależy przyszłość Kościoła i Polski. W obecnych czasach dzieci są jednak szczególnie zagrożone negatywnymi zjawiskami społecznymi. Wśród najgroźniejszych są uzależnienia: od alkoholu, narkotyków, pornografii, hazardu, komputera, Internetu. Dlatego jako wierni członkowie Kościoła i oddani patrioci, powinniśmy troszczyć się o wychowanie tych, którzy dopiero uczą się życia, a przez to otwarci są zarówno na dobro, jak i na zło.

Pierwsze zagrożenia pojawiają się zanim dziecko przyjdzie na świat. Każda ilość alkoholu jest wówczas szkodliwa dla rozwijającego się płodu. Niestety, co trzecia kobieta w stanie błogosławionym sięga po alkohol, w tym wiele kobiet wykształconych. Konsekwencje są tragiczne. Szacuje się, że w 2014 roku w Polsce urodziło się nie mniej niż 1,5 tys. dzieci z Płodowym Zespołem Alkoholowym i nie mniej niż 6 tys. dzieci z innymi wadami spowodowanymi oddziaływaniem alkoholu na płód. Dlatego prosimy kobiety planujące poczęcie dziecka i będące w ciąży, aby nigdy nie sięgały po alkohol. Prosimy lekarzy pierwszego kontaktu i ginekologów, pielęgniarki, położników i położne, aby uświadamiali matki o konieczności zachowania abstynencji. Prosimy rodziny, aby w tym ważnym czasie były wsparciem w abstynencji matek.

Wielkim wyzwaniem jest także ochrona dzieci przed skutkami nadużywania alkoholu przez rodziców. W rodzinach z problemem alkoholowym żyje około 2 mln najmłodszych Polaków. Dwoje na troje dzieci w takich rodzinach doświadcza przemocy. To właśnie alkohol jest główną przyczyną przemocy domowej, a nie, jak głoszą zwolennicy szkodliwych ideologii, tradycja i religia. Ślady dziecięcych traum i zaburzeń emocjonalnych, spowodowanych życiem w rodzinie z problemem alkoholowym, trwają przez całe życie, o czym świadczą poruszające świadectwa Dorosłych Dzieci Alkoholików.

Poważnym problemem jest to, że dzieci same sięgają po alkohol i czynią to w coraz młodszym wieku. Prawie 90% uczniów trzecich klas gimnazjum przyznaje, że przynajmniej raz w życiu piło alkohol. Dziewczęta upodobniły się w szkodliwych zachowaniach do chłopców.

Czy można się temu dziwić, skoro połowa gimnazjalistów przyznaje, że nie ma problemu z nabyciem piwa, a co trzeci bez problemu kupuje wyroby spirytusowe? Czy można się temu dziwić, skoro w mediach

nieustannie pojawiają się reklamy, które fałszywie pokazują alkohol jako coś niezwykle pozytywnego? Pomija się milczeniem, że jest to bardzo niebezpieczna substancja toksyczna i psychoaktywna.

Konsekwencje takich zachowań są bardzo poważne: wolniejszy rozwój fizyczny i intelektualny, silniejsza tendencja do przemocy, autoagresji i samobójstw, wyższa skłonność do zachowań niebezpiecznych. Sięganie po alkohol w dzieciństwie prowadzi do szybkiego uzależnienia. Skutki picia alkoholu przez dzieci nie ograniczają się jedynie do szkodliwych następstw fizycznych i psychicznych. Mają również wymiar duchowy i moralny. Dzieci kroczą wtedy drogą grzechu prowadzącą do śmierci, a nie drogą błogosławieństwa i życia.

Abstynencja dzieci troską rodziny

Pierwszymi i najważniejszymi wychowawcami do abstynencji są rodzice. Nic nie chroni dzieci przed alkoholem i nałogami tak skutecznie, jak miłość w rodzinie, a także odpowiedzialne i mądre wychowanie katolickie. Dziecko, które dzięki bliskim poznaje i kocha Jezusa, nie skrzywdzi siebie, ani nie pozwoli się skrzywdzić przez innych ludzi – dorosłych czy rówieśników.

Dlatego tak ważna jest odpowiedzialna i dojrzała postawa rodziców, którzy nigdy nie powinni podawać ani tolerować spożywania przez dziecko alkoholu. Dzieci potrzebują miłości, uwagi, obecności rodziców, szczerzej rozmowy. Potrzebują jednoznacznych i konsekwentnych przykładów dobrych postaw i zachowań. Rodzice dają dzieciom przykład trzeźwego stylu życia zachowując abstynencję lub sięgając po alkohol jedynie w symbolicznych ilościach, czyli w takich, które nie zmieniają ich stanów emocjonalnych ani zachowań. Dziecko, które ma prawdziwych wychowawców i przyjaciół w swoich rodzicach, rodzeństwie, dziadkach i krewnych, nie będzie szukać ucieczki w alkohol i w inne szkodliwe substancje. Podstawą skutecznej profilaktyki jest uczenie dzieci, jak mają żyć mądrze, uczciwie, pracowicie, jak mają wzrastać w miłości i świętości.

Abstynencja dzieci troską Kościoła

Polskie rodziny zawsze mogą liczyć na pomoc Kościoła w ochronie abstynencji dzieci. Jezus wzywał dorosłych, by kochali dzieci i przyprowadzali je do Niego. Radykalnie przestrzegał dorosłych przed wyrządzaniem dzieciom krzywdy. Kościół pomaga poznać i pokochać Jezusa poprzez

Eucharystię i życie sakramentalne. Kształtuje sumienia i uczy postępować zgodnie z Dekalogiem. Pomaga dojrzeć w miłości i świętości. Dlatego tak ważne są przyrzeczenia abstynenckie w czasie Pierwszej Komunii świętej i podczas bierzmowania. To właśnie dzięki wychowaniu chrześcijańskiemu, dzięki stawianiu wymagań, dzieci mogą lepiej rozumieć sens życia oraz odkryć najważniejsze wartości i normy moralne.

Szczególnie cenną formą wychowawczej troski Kościoła o młode pokolenie jest istnienie w parafiach grup modlitewnych i formacyjnych, takich jak: ministranci, schole, grupy Oazowe, Dziecięca Krucjata Niepokalanej, Dzieci Maryi i inne. W takich grupach skutecznie chroni się przed zagrożeniami, także przed uzależnieniami. W porównaniu z innymi środowiskami, w tych grupach znacznie mniej osób sięga po alkohol i inne substancje uzależniające. Dlatego zachęcamy wszystkich kapłanów, aby otaczali te wspólnoty pasterską troską. Rodziców prosimy, aby wbrew współczesnym modom zachęcali dzieci do uczestnictwa w grupach parafialnych, które mogą przynieść w życiu dziecka i całej rodziny piękne owoce.

Abstynencja dzieci troską państwa i Narodu

Troska o trzeźwość młodego pokolenia to jedna z podstawowych powinności społeczeństwa i rządzących. Obowiązkiem państwa i samorządu jest pomoc rodzicom w wychowywaniu dzieci, przede wszystkim przez realizowanie w szkołach skutecznych programów profilaktycznych. Szkolne programy profilaktyczne powinny być holistyczne, czyli promować dojrzałość u dzieci we wszystkich dziedzinach życia. Szkoły, w zaakceptowanym przez rodziców programie wychowawczym, muszą uwzględniać również wychowanie do trzeźwości.

Na wychowanie w trzeźwości mają ogromny wpływ środki społecznego przekazu. Telewizja i Internet nie powinny być wypełnione reklamą alkoholu. W 2014 roku wyemitowano w telewizji 2 tysiące godzin reklamy. Na reklamę alkoholu w mediach tradycyjnych wydaje się co roku prawie 400 milionów złotych. To jest wielka manipulacja, przez którą spożycie piwa wzrosło z 30 litrów w latach '90, do około 100 litrów na osobę obecnie. Niestety rządzącym, którzy powinni w tej sprawie działać, brakuje odwagi i odpowiedzialności. Odważne działania niektórych instytucji natrafiają na opór tych, którzy boją się narazić alkoholowemu lobby.

Mądrości i rozwagi często brakuje samorządowcom, którzy dzień po dniu przyczyniają się do kolonizacji polskiej przestrzeni publicznej przez

punkty sprzedaży alkoholu. Tylko w 2013 r. samorządy udzieliły ponad 141 tysięcy zezwoleń na sprzedaż alkoholu. W Polsce jeden punkt przypada na 250 mieszkańców. Każdy taki punkt to więcej przemocy domowej, to więcej śmiertelnych wypadków samochodowych, to więcej gwałtów, więcej chorób, każdy taki punkt, to więcej przegranych ludzi. Światowa Organizacja Zdrowia wskazuje, że zamknięcie jednego punktu sprzedaży na 1000 mieszkańców obniża prawdopodobieństwo skrajnej przemocy wobec dzieci o 4 procent.

W 2013 roku spożycie alkoholu wzrosło do rekordowego poziomu 9,7 litra czystego alkoholu na mieszkańca Polski. Trzeba jeszcze dodać od 2 do 3 litrów alkoholu nierejestrowanego. Każda złotówka wpływająca do budżetu państwa ze sprzedaży alkoholu, kosztuje nas potem 4 złote w innych dziedzinach życia. Przypomnijmy także, że w Polsce żyje około 800 tys. osób uzależnionych, od 2,8 do 3,3 mln pije ryzykownie i szkodliwie, prawie 11 tys. Polaków umiera rocznie od picia legalnego alkoholu.

W takiej sytuacji mądry i zatroskany o Ojczyznę człowiek musi stawiać pytania: Kto odpowiada za tę tragiczną sytuację? Co mogę i powinienem uczynić, aby powstrzymać rozpisanie Narodu? Musimy sobie uświadomić, że patriotyzm przejawia się przede wszystkim w trosce o dzieci. Miłość do Ojczyzny to najpierw miłość do najmłodszych rodaków.

Dlatego nie wolno nam milczeć, ani używać dyplomatycznych słów. Ponawiamy nasze postulaty: trzeba całkowicie zakazać reklamy alkoholu, znacząco ograniczyć jego ekonomiczną i fizyczną dostępność, a także zacząć wreszcie egzekwować prawo zakazujące sprzedaży i podawania alkoholu nieletnim. Zamiast dyskusji o liberalizacji, powinniśmy raczej otworzyć dyskusję o podniesieniu wieku, w którym można nabywać i spożywać alkohol. To nie są postulaty ideologiczne, ale oparte na badaniach naukowych z wielu krajów świata. Tu chodzi o obronę Polaków przed jednym z największych współczesnych zagrożeń.

Siostry i Bracia!

O przyszłości Polski zdecyduje nie tylko rozwój gospodarki, pozycja militarna czy geopolityczna. Decydujące dla jej losów będzie wychowanie młodego pokolenia. Dla lepszej i bezpiecznej przyszłości naszej ojczyzny polskie rodziny, Kościół i całe społeczeństwo powinny się zjednoczyć w trosce o abstynencję najmłodszych. Pamiętajmy: rodziny chronią dzieci

miłością, Kościół prowadzeniem do Chrystusa, szkoły mądrymi programami wychowawczymi i profilaktycznymi, władze rządowe i samorządowe stanowieniem dobrego prawa, a służby porządkowe i sądy jego egzekwowaniem.

Słowa uczą, a przykłady pociągają. Dlatego serdecznie dziękujemy biskupom, kapłanom, siostram zakonnym, wiernym świeckim i wszystkim ludziom dobrej woli, którzy podjęli dar abstynencji nie tylko w sierpniu, ale także na cały czas przygotowań do Światowych Dni Młodzieży oraz nadchodzącej 1050 rocznicy Chrztu Polski. Dziękujemy także terapeutom, lekarzom, nauczycielom, wychowawcom, animatorom, członkom grup, bractw, fundacji i stowarzyszeń oraz pracownikom instytucji publicznych, którzy każdego dnia w różnych rolach wypełniają piękną, choć tak trudną misję ochrony trzeźwości Narodu. Oby to wielkie zaangażowanie było zasiewem, który wyda stokrotny plon w przyszłości.

W naszych modlitwach polecajmy polskie dzieci i polskie rodziny, cały Kościół i naszą Ojczyznę wstawiennictwu Najświętszej Maryi Panny, Jasnogórskiej Pani i Królowej Narodu Polskiego.

† Tadeusz Bronakowski
Przewodniczący Zespołu KEP
ds. Apostolstwa Trzeźwości

Łomża, dnia 2 czerwca 2015 r.

Do odczytania wiernym w niedzielę 2 sierpnia br.

APEL KRAJOWEGO DUSZPASTERSTWA KIEROWCÓW I MIVA POLSKA – TYDZIEŃ BEZPIECZNEGO KIEROWCY 2015

Wypoczynek i czas urlopów jest często związany z przemieszczaniem się, z wyjazdami, z odwiedzinami naszych bliskich i rodzin, a to rodzi także pewne zagrożenia wynikające z podróżowania. Dlatego słyszymy z różnych stron nawoływanie o rozważną i bezpieczną jazdę. Nie jesteśmy bowiem tylko biernymi uczestnikami dróg.

Przez naszą postawę za kierownicą, przez nasz sposób odnoszenia się i traktowania innych użytkowników dróg, przez nasze podejście do przepisów drogowych, tworzymy kulturę bezpieczeństwa na naszych drogach. Stąd też, jesteśmy wezwani do odpowiedzialności i ostrożności, do kierowania się roztropnością i miłością, także w tym aspekcie naszego życia. To właśnie ma na myśli Krajowe Duszpasterstwo Kierowców i MIVA Polska propagując pośród polskich kierowców: „Dekalog Kierowcy”.

Warto więc zadać sobie pytanie: Jak my sami poruszaliśmy się po drogach? Czy dbaliśmy o zasady bezpieczeństwa i przestrzeganie przepisów drogowych? Czy nie byliśmy egoistami za kierownicą, zadufanymi w sobie, nie szanując innych na drodze? Czy nie narażaliśmy swojego życia i bliźnich na niebezpieczeństwo przez brawurę, nieostrożną, ryzykowną i nieodpowiedzialną jazdę czy też przez nietrzeźwość za kierownicą? Czy dawaliśmy dobre świadectwo chrześcijańskiego życia podczas podróży?

Na drodze i za kierownicą też jestem i powinienem być chrześcijaninem. Modlitwa przed i po podróży pomaga o tym pamiętać. Stwarza bowiem okazję do namysłu, który powinien poprzedzać każde ludzkie działanie. Jako wierzący oddajemy się w ręce Bożej Opatrzności, świętych Patronów i Aniołów Stróżów. Stąd nasze modlitwy, błogosławieństwo kierowców i ich pojazdów, a następnie też nasza szczerza wdzięczność Panu Bogu za bezpieczną jazdę.

Apelujemy zatem do wszystkich kierowców: o kulturalną, ostrożną i bezpieczną jazdę! Do wszystkich uczestników ruchu – o poszanowanie dla życia, bo jest ono darem Bożym! Otwórzmy więc drzwi Chrystusowi – także drzwi naszych pojazdów, aby w nich na stałe zapanowało Boże Prawo! Aby nasze poczynania w codziennej praktyce za kierownicą były zgodne z nauką Chrystusa. Wówczas też będziemy mogli liczyć na opiekę

patrona kierowców Świętego Krzysztofa, dzięki której to opiece każda podróż będzie bezpieczna i cali wrócimy do domu, do naszych bliskich. Kierujmy się zawsze miłością na każdej drodze!

Do Apelu o bezpieczną i kulturalną jazdę, zgodną z przepisami prawa, przyłącza się również Policja, która na co dzień czuwa nad porządkiem i bezpieczeństwem w ruchu drogowym. Wykonując swoje obowiązki policjanci bardzo często mogą zaobserwować sytuacje, w której błąd kierowcy kosztuje życie. Strzeżmy się takich błędów!

ks. dr Marian Midura
Krajowy Duszpasterz Kierowców

ks. Jerzy Kraśnicki
Dyrektor MIVA Polska

Warszawa, dnia 5 lipca 2015 r.

KOMUNIKAT PREZYDIUM KEP W KONTEKŚCIE USTAWY „O LECZENIU NIEPŁODNOŚCI” Z DNIA 25 CZERWCA 2015 ROKU

Kierując się troską o małżeństwa pragnące mieć potomstwo, chcemy przypomnieć, że osoby cierpiące na niepłodność nie muszą angażować się w niemoralną procedurę „in vitro”. Mogą one zwrócić uwagę na godziwe metody leczenia niepłodności, dobre dla zdrowia matki i dziecka oraz na adopcję.

Ustawa „o leczeniu niepłodności” z dnia 25 czerwca br. w obecnym kształcie jest nie do przyjęcia. Ustawa ta nie chroni życia nienarodzonych, przyzwalając na tworzenie nadliczbowych zarodków. Ponadto nie poprawia ona sytuacji małżeństw zmagających się z niepłodnością, a jedynie faworyzuje procedurę „in vitro”, która w żaden sposób nie leczy niepłodności. Nie możemy też milczeć, gdy pozbawia się dzieci ich podstawowego prawa do poznania swoich biologicznych rodziców. Co najważniejsze, w procedurze „in vitro” ceną urodzenia jednego dziecka jest śmierć jego rodzeństwa na etapie przed urodzeniem.

Chcemy jednocześnie podkreślić, że wszystkie dzieci, także te poczęte dzięki „in vitro”, zasługują na bezwarunkową miłość i ochronę.

W przeciwieństwie do procedury „in vitro” istnieją metody leczenia niepłodności. Dzięki diagnozie i odpowiedniej terapii medycznej małżonkowie odzyskują zdrowie prowadzące do płodności, a dziecko ma właściwe środowisko rozwoju. Dlatego, tak jak przypomnieliśmy w apelu z 31 marca br., raz jeszcze wskazujemy na istnienie dobrej z punktu widzenia moralnego naprotechnologii.

Ponadto, tysiące osieroconych dzieci czekają na adopcję przez kochających rodziców, czy to tych, którzy już posiadają własne dzieci, czy też tych, którzy nie mogą doczekać się potomstwa przychodzącego na świat w sposób naturalny. Tymczasem uchwalona przez Sejm regulacja czyni procedurę „in vitro” dostępniejszą od adopcji.

W roku św. Jana Pawła II, patrona rodzin i obrońcy życia, prosimy Senatorów o odważne odrzucenie proponowanej ustawy, która w obecnym kształcie ma niewiele wspólnego z prawem naturalnym i stanowionym.

† **Stanisław Gądecki**
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP

† **Marek Jędraszewski**
Metropolita Łódzki
Zastępca Przewodniczącego KEP

† **Artur G. Miziński**
Sekretarz Generalny KEP

Warszawa, dnia 7 lipca 2015 r.

**„DLACZEGO SPRZECIW WOBEC UCHWALONEJ
PRZEZ SEJM W DNIU 25 CZERWCA 2015 R.
USTAWY O LECZENIU NIEPŁODNOŚCI, W SPOSÓB
LIBERALNY LEGALIZUJĄCEJ ZAPŁODNIENIE IN VITRO”**

Uchwałą z dnia 5 grudnia 2014 r. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ustanowił **rok 2015 Rokiem św. Jana Pawła II**. Posłowie podkreślili, że ogromne zasługi i zaangażowanie Papieża Polaka „w proces odradzania się niepodległości naszej ojczyzny oraz ogromny wkład w propagowanie uniwersalnego przesłania o godności i prawach człowieka na zawsze pozostaną w naszej pamięci”. Niestety przyjęcie przez Sejm, w Roku św. Jana Pawła II, rządowego projektu ustawy o leczeniu niepłodności stanowi zaprzeczenie dziedzictwa, które zostawił nam Jan Paweł II – wielki Obrońca życia każdego człowieka od poczęcia do jego naturalnej śmierci. Wobec proponowanego tekstu ustawy, rodzącego liczne obawy dotyczące negatywnych konsekwencji medycznych, etycznych, społecznych i prawnych, z całą mocą należy przypominać **nauczanie św. Jana Pawła II, które wpisuje się w niezmiennie stanowisko Kościoła katolickiego** uznającego, że to Bóg jest Panem życia i śmierci – a nie człowiek¹ i że każde poczęte życie jest święte i nie można nim manipulować.

Skoro uznajemy godność człowieka od chwili jego poczęcia, to zabiciem istnienia ludzkiego jest zarówno pozbawienie życia płodu ludzkiego w łonie matki, jak również unicestwienie zarodków powstałych w wyniku zastosowania metody sztucznego zapłodnienia.

Niepokój budzi przyjmowanie regulacji prawnych, które życie ludzkie traktują w **sposób przedmiotowy**. Legalizacja zapłodnienia *in vitro* jest zagrożeniem dla godności człowieka poczętego, narusza również godność ludzkiej prokreacji. Kościół katolicki naucza, że **oddzielenie prokreacji od aktu małżeńskiego, jak również zgoda na unicestwienie „nadliczbowych” zarodków, jest z punktu widzenia moralnego nie do przyjęcia**²! Dopuszczalność zapłodnienia *in vitro* poza małżeństwem, a na takie zezwala rządowa

¹ Jan Paweł II, Encyklika o wartości i nienaruszalności życia ludzkiego *Evangelium vitae*, 25 marca 1995, AAS 87(1995), s. 401-522, n. 62.

² *Catechismus Catholicae Ecclesiae auctoritate Ioannis Pauli PP. II promulgatus*, 11 października 1992, Libreria Editrice Vaticana 1992, tekst polski: *Katechizm Kościoła Katolickiego*, wyd. 2 poprawione, Poznań 2002, (dalej: KKK), n. 2377; Kongregacja Nauki Wiary, Instrukcja o szacunku dla rodzącego się życia ludzkiego i o godności jego przekazywania *Donum vitae*, 22 lutego 1987, AAS 80(1988), s. 70-102, n. II, 5; Jan Paweł II, *Evangelium vitae*, n. 14; Kongregacja Nauki Wiary, Instrukcja *Dignitas personae* dotycząca niektórych problemów bioetycznych, 8 września 2008 r., AAS 100(2008), s. 858-887, n. 12-16.

wersja ustawy legalizującej *in vitro*, stanowi ponadto zagrożenie dla poszanowania „**prawa dziecka do urodzenia się z ojca i matki, których zna**”³.

„Niezależnie od dyskusji naukowych i stwierdzeń filozoficznych, w które Magisterium nie angażowało się bezpośrednio, **Kościół zawsze nauczał i nadal naucza, że owoc ludzkiej prokreacji od pierwszego momentu swego istnienia** ma prawo do bezwarunkowego szacunku, jaki moralnie należy się ludzkiej istocie w jej integralności oraz jedności cielesnej i duchowej: «Istota ludzka powinna być szanowana i traktowana jako osoba od momentu swego poczęcia i dlatego od tego samego momentu należy jej przyznać **prawa osoby, wśród których przede wszystkim nienaruszalne prawo każdej niewinnej istoty ludzkiej do życia**»^{4,5}.

„Ludzkie embriony uzyskane w próbówce są istotami ludzkimi i podmiotami prawa: ich godność i prawo do życia powinny być szanowane od pierwszego momentu ich istnienia. (...) Nie jest więc zgodne z zasadami moralnymi dobrowolne skazywanie na śmierć ludzkich embrionów uzyskanych w próbówce. W wyniku tego, że embriony zostały uzyskane w próbówce, nie przeniesione do łona matki i określone jako „nadliczbowe”, zostają one skazane na absurdalny los, bez możliwości zapewnienia im bezpiecznych, moralnie dopuszczalnych warunków przetrwania”⁶. **Redukowanie życia ludzkiego „do roli materiału biologicznego, którym można swobodnie dysponować” narusza godność człowieka**⁷.

Wobec działań zmierzających do zalegalizowania „przemysłu *in vitro*”, poprzez przyjęcie ustawy o mylącym tytule *o leczeniu niepłodności*, przypominamy niezmiennie stanowisko Kościoła katolickiego w obronie życia każdego człowieka od poczęcia do naturalnej śmierci.

Jednocześnie apelujemy, aby parlamentarzyści, którzy kilka miesięcy temu podjęli uchwałę o uznaniu roku 2015 Rokiem św. Jana Pawła II, wywiązali się z deklaracji zachowywania w pamięci Jego nauczania i nie przyjmowali rozwiązań prawnych sprzecznych z nim.

Oprac. Biuro Prawne
Sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 9 lipca 2015 r.

³ KKK, n. 2376.

⁴ Jan Paweł II, *Evangelium vitae*, n. 60; Kongregacja Nauki Wiary, *Donum vitae*, I, 1.

⁵ Kongregacja Nauki Wiary, *Dignitas personae*, n. 7.

⁶ Kongregacja Nauki Wiary, *Donum vitae*, I, 5.

⁷ Jan Paweł II, *Evangelium vitae*, n. 14.

**KOMUNIKAT PREZYDIUM KEP
PO OGŁOSZENIU WYNIKÓW GŁOSOWANIA W SENACIE
WS. USTAWY DOTYCZĄCEJ PROCEDURY „IN VITRO”**

Wyniki głosowania w Senacie w sprawie ustawy dotyczącej procedury „in vitro” – pod pozorem leczenia niepłodności – legalizują m.in. niszczenie ludzkich embryonów. Wyrażamy temu zdecydowany sprzeciw. Cel nigdy nie uświęca środków; tak jest i tym razem.

To wiedza medyczna a nie światopogląd religijny każe chronić każde życie ludzkie od chwili poczęcia.

Osoby wierzące w Chrystusa nie mogą – pod żadnym pozorem – popierać godzącej w życie ludzkie ustawy o „in vitro”, jeżeli chcą pozostać w pełnej wspólnocie wiary. Zwracamy na to raz jeszcze uwagę, aby nikt nie zaślaśniał się niewiedzą czy niezrozumieniem co do konsekwencji podejmowanych decyzji, które zaprzeczają godności i wartości życia ludzkiego.

† *Stanisław Gądecki*
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP

† *Marek Jędraszewski*
Metropolita Łódzki
Zastępca Przewodniczącego KEP

† *Artur G. Miziński*
Sekretarz Generalny KEP

Warszawa, dnia 10 lipca 2015 r.

KOMUNIKAT SEKRETARZA GENERALNEGO KEP WS. IN VITRO

W odpowiedzi na pytania dotyczące ustawy regulującej w Polsce stosowanie procedury „in vitro” przypominamy, że Pasterze Kościoła w Polsce wielokrotnie wskazywali na jej moralną niedopuszczalność.

Wyrazy głębokiego uznania należą się wszystkim Senatorom angażującym się w obronę najsłabszych istot ludzkich, odważnie dając wyraz poszanowaniu dla godności człowieka, której ochrona, jak stanowi art. 30 Konstytucji RP, jest obowiązkiem władz publicznych.

† *Artur G. Miziński*
Sekretarz Generalny KEP

Warszawa, dnia 10 lipca 2015 r.

LIST PRZEWODNICZĄCEGO KEP DO PREZYDENTA RP

Szanowny Panie Prezydencie,

jako obywatel Rzeczypospolitej Polskiej oraz Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski jak najserdeczniej proszę Pana Prezydenta o przekazanie Sejmowi do ponownego rozpoznania ustawy o tzw. „leczeniu niepłodności” lub skierowanie jej do Trybunału Konstytucyjnego. W obu przypadkach jest to podyktowane powodami merytorycznymi, wynikającymi z niezgodności wspomnianej ustawy z Konstytucją RP, w tym z fundamentalnym prawem nakazującym bezwarunkową ochronę życia ludzkiego oraz poszanowanie przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka. Ten apel jest nie tylko moim prawem, ale i obowiązkiem.

Chciałbym podkreślić, że w kwestii procedury „in vitro” występują nie tylko dwie główne strony polemiki, tzn. jej przeciwnicy i zwolennicy. Jest jeszcze trzecia strona, którą próbuje się całkowicie pominąć i uprzedmiotowić. Tą trzecią stroną są dzieci nienarodzone. Im właśnie, tuż po poczęciu, odbiera się prawo do rozwoju, narodzin i godnego życia. W ten sposób traktuje się je nie jako osoby ludzkie, ale jako przedmioty, którymi można dowolnie dysponować.

Kościół katolicki broni prawa do życia także tej trzeciej strony, którą próbuje się społecznie wykluczyć i zmarginalizować.

Uczniowie Chrystusa winni być zawsze głosem tych, którym odmawiano praw i których godność deptano. Dlatego również w kwestii tak ważnej ustawy jesteśmy za globalizacją solidarności, a przeciw globalizacji wykluczania bezbronnych i słabych istot ludzkich jeszcze przed ich narodzeniem.

Z wyrazami szacunku,

† Stanisław Gądecki
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP

Warszawa, dnia 17 lipca 2015 r.

KOMUNIKAT PREZYDIUM KEP PO PODPISANIU PRZEZ PREZYDENTA RP USTAWY DOTYCZĄCEJ PROCEDURY „IN VITRO”

Po podpisaniu ustawy dotyczącej procedury „in vitro” wyrażamy nasze najgłębsze rozczarowanie i głęboki ból. W tych okolicznościach pragniemy raz jeszcze przypomnieć nauczanie Kościoła:

„Jeżeli chodzi o *leczenie bezpłodności*, nowe techniki medyczne powinny uszanować trzy podstawowe dobra:

- a) prawo do życia i do integralności fizycznej każdej istoty ludzkiej od poczęcia aż do naturalnej śmierci;
- b) jedność małżeństwa, pociągającą za sobą wzajemne poszanowanie prawa małżonków do stania się ojcem i matką wyłącznie dzięki sobie;
- c) specyficznym ludzkie wartości płciowości, które «wymagają, by przekazanie życia osobie ludzkiej nastąpiło jako owoc właściwego aktu małżeńskiego, aktu miłości między małżonkami».

Techniki przedstawiane jako pomoc do przekazywania życia «nie dlatego są do odrzucenia, że są sztuczne. Jako takie świadczą o możliwościach sztuki medycznej, jednak powinno się je oceniać pod kątem moralnym w odniesieniu do godności osoby ludzkiej, wezwanej do realizacji powołania Bożego, w darze miłości i w darze z życia».

W świetle takiego kryterium należy wykluczyć wszelkie techniki sztucznego zapłodnienia heterologicznego oraz techniki sztucznego zapłodnienia homologicznego, zastępujące akt małżeński” (*Dignitas personae*, 12).

Odpowiedzialność moralna za to, co się stało spada na prawodawców, którzy poparli i zatwierdzili prawo dopuszczające stosowanie metody „in vitro” i na zarządzających instytucjami służby zdrowia, w których stosuje się te techniki. Trzeba też wspomnieć o zorganizowanym sprysiężeniu, ogarniającym także instytucje międzynarodowe, fundacje i stowarzyszenia, które prowadzą programową walkę o legalizację i rozpowszechnienie tej metody. W tym sensie problem „in vitro” wykracza poza sferę odpowiedzialności poszczególnych osób, a zło przez nie wyrządzone przyjmuje daleko idący wymiar społeczny. Ojciec święty Jan Paweł II w *Liście do Rodzin* pisał: „stajemy tu wobec olbrzymiego zagrożenia nie tylko poszczególnego jednostkowego życia ludzkiego, ale całej naszej cywilizacji”.

Poszanowanie życia jako daru Boga wymaga niekiedy decyzji odważnych i sprzecznych z dominującym nurtem – powiedział papież Franciszek do Stowarzyszenia Włoskich Lekarzy Katolickich (Rzym, 15.11.2014 r.). Papież zdecydowanie odrzuca różne formy „falszywego współczucia”, promującego aborcję, eutanazję, zapłodnienie „in vitro” oraz wykorzystywanie istnień ludzkich do przypuszczalnego ocalenia innych.

W trosce o najbardziej bezbronne istnienia ludzkie oraz w duchu odpowiedzialności przed Bogiem za sumienia powierzonych nam wiernych mamy obowiązek jeszcze raz przypomnieć, że – podobnie jak w przypadku aborcji – katolicy nie mogą stosować „in vitro”, m.in. dlatego, że kosztem urodzin jednej osoby ludzkiej niszczone są inne nienarodzone dzieci.

W tej sytuacji zwracamy się do katolików oraz do wszystkich ludzi dobrej woli, aby chronili każde życie ludzkie od chwili poczęcia, otaczając również opieką osoby narodzone przy zastosowaniu metody „in vitro”.

Zachęcamy małżonków, którzy pragną potomstwa, aby podjęli metody leczenia niepłodności, które są godziwe z punktu widzenia moralnego. W przypadku niemożności zrodzenia potomstwa, Kościół zachęca do adopcji sierot, które dla odpowiedniego rozwoju ludzkiego potrzebują ogniska domowego (por. *Dignitas personae*, 13).

† **Stanisław Gądecki**
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP

† **Marek Jędraszewski**
Metropolita Łódzki
Zastępca Przewodniczącego KEP

† **Artur G. Miziński**
Sekretarz Generalny KEP

Warszawa, dnia 22 lipca 2015 r.

ODPOWIEŹ PRZEWODNICZĄCEGO KEP NA LIST PREZYDENTA RP Z DNIA 22 LIPCA 2015 R.

Szanowny Panie Prezydencie,

w nawiązaniu do listu Pana Prezydenta skierowanego do mnie w dn. 22 lipca br. chciałbym zwrócić uwagę na następujące kwestie.

a. W swoim liście Pan Prezydent odwołuje się m.in. do art. 25 Konstytucji RP, gdzie jest mowa o autonomii państwa i Kościoła: „Stosunki między państwem a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego”.

W przywołanym fragmencie Konstytucji RP – jak widać – jest mowa nie tylko o autonomii, ale także o współdziałaniu państwa i Kościoła „dla dobra człowieka i dobra wspólnego”. Ostatecznie bowiem obie wspólnoty – państwo i Kościół, chociaż z różnego tytułu – służą osobistemu i społecznemu powołaniu tych samych ludzi. Kościół i wspólnota polityczna wyrażają się bowiem w formach organizacyjnych, które nie są celami samymi w sobie, lecz mają służyć człowiekowi, aby umożliwić mu pełne korzystanie z jego praw, ściśle związanych z jego tożsamością obywatela i chrześcijanina, oraz właściwe wypełnianie odpowiadających tym prawom obowiązków. Kościół i wspólnota polityczna mogą pełnić swoją służbę dla dobra wszystkich tym skuteczniej, im lepiej prowadzić będą ze sobą zdrową współpracę. Tego współdziałania dla dobra obywateli Polski niejednokrotnie brakowało i dalej brakuje, szczególnie w obronie praw i godności człowieka od poczęcia do naturalnej śmierci.

b. W kwestii procedury „in vitro” Pan Prezydent pisze, że rolą głowy Państwa jest m.in. „(...) troszczyć się o wszystkich obywateli, bez względu na ich światopogląd czy wyznanie, godzić skrajne stanowiska i dbać o wypracowany w Sejmie konsensus”. Tymczasem Pan Prezydent podpisał ustawę, która jest nie tyle wyrazem konsensu, ile raczej jest wyrazem skrajnego światopoglądu.

Pan Prezydent słusznie zauważa: „Niestety w parlamentarnej debacie nad kwestią *in vitro* partyjne kalkulacje i ideologiczne spory przesłaniają rzeczowe argumenty. Ta ustawa ma swoje słabości”.

Jak więc w państwie prawa można było podpisać ustawę, w której rzeczowe argumenty są przesłonięte partyjnymi kalkulacjami i która ma swoje słabości? Jeśli ustawa ma tyle słabości, to dlaczego do Trybunału Konstytucyjnego nie została ona skierowana w całości bez podpisania?

- c. Ponadto Pan Prezydent zwraca uwagę na to, że „Proces legislacyjny wymaga pogodzenia się z wolą większości w dążeniu do optymalnego kształtu ustawy”, lecz jednocześnie w liście zauważono, że ustawa nie jest optymalna, ponieważ ma swoje słabości.

W odpowiedzi na powyższe twierdzenia trzeba przyznać, że istotnie, aby zapewnić realizację dobra wspólnego, rząd każdego kraju ma szczególnie obowiązek sprawiedliwego harmonizowania różnych partykularnych interesów. Uczciwe pogodzenie partykularnych dóbr grup i jednostek jest jednym z najdelikatniejszych zadań władzy publicznej. Lecz poza tym nie można zapominać, że w demokratycznym państwie – w którym decyzje zazwyczaj podejmuje większość reprezentantów woli społeczeństwa – osoby odpowiedzialne za sprawowanie rządów są zobowiązane do interpretowania dobra wspólnego kraju nie tylko zgodnie z poglądami większości, ale przede wszystkim w poszanowaniu istotnych wartości ludzkich i moralnych.

„Są to wartości wrodzone «wynikają z prawdy o człowieku oraz wyrażają i chronią godność osoby: wartości zatem, których żadna jednostka, żadna większość ani żadne państwo nie mogą tworzyć, zmieniać ani niszczyć» [św. Jan Paweł II, *Evangelium Vitae*, 71]. Ich podstawą nie mogą być także tymczasowe i zmienne „większości” opinii parlamentarnej ani publicznej. Powinny one po prostu być uznawane, szanowane i popierane jako elementy obiektywnego prawa moralnego, prawa naturalnego, wpisanego w serce człowieka (por. Rz 2,15) i normatywny punkt odniesienia dla samego prawa cywilnego. Gdyby, z powodu tragicznego zagłuszenia sumienia zbiorowego, sceptycyzm poddał w wątpliwość nawet fundamentalne zasady prawa moralnego, zachwiałoby to podstawami samego porządku państwowego, sprowadzając go jedynie do mechanizmu pragmatycznej regulacji różnych i przeciwstawnych interesów” (*Kompendium Nauki Społecznej Kościoła*, 397).

- d. Racje, które przemawiają za negatywnym osądem moralnym sztucznego zapłodnienia, mają charakter antropologiczny, medyczny i teologiczny. Metoda ta – w okolicznościach, w których zwykle się ją stosuje – oprócz ewentualnego zrodzenia dziecka, pociąga za sobą jednocześnie

niszczenie innych, żywych istot ludzkich, co sprzeciwia się nauce o dopuszczalności przerywania ciąży. Cel nie uświęca środków.

Nie można też nie zauważyć, że w dyskusji na temat procedury „in vitro” niejednokrotnie wypowiedziano się tak, jakby to był jedyny sposób na wymarzone potomstwo. Dlaczego pomija się przy tej okazji inne metody prawdziwego leczenia niepłodności, które są godziwe z punktu widzenia moralnego oraz adopcję dzieci z domów dziecka, które potrzebują ogniska domowego dla odpowiedniego rozwoju ludzkiego (por. *Dignitas personae*, 13)?

W obecnej sytuacji prawnej pragnę odwołać się do św. Jana Pawła II, który w jednym z najważniejszych dokumentów swego pontyfikatu, zatytułowanym *Ewangelia życia* napisał: „(...) parlamentarzysta, którego osobisty absolutny sprzeciw wobec przerywania ciąży byłby jasny i znany wszystkim, postąpiłby słusznie, udzielając swego poparcia propozycjom, których celem jest *ograniczenie szkodliwości* takiej ustawy i zmierzających w ten sposób do zmniejszenia jej negatywnych skutków na płaszczyźnie kultury i moralności publicznej. Tak postępując bowiem, nie współdziała się w sposób niedozwolony w uchwalaniu niesprawiedliwego prawa, ale raczej podejmuje się słuszną i godziwą próbę ograniczenia jego szkodliwych aspektów” (*Evangelium Vitae*, 73).

Dlatego w kwestii ustawy dotyczącej „in vitro” katolicy sprzeniewierzyliby się Ewangelii i nauczaniu o godności człowieka, gdyby zgodzili się na tego rodzaju kompromis. Tam gdzie chodzi o życie człowieka nie ma miejsca na żaden kompromis, ale jest miejsce – jak to ujmuje św. Jan Paweł II – na „*ograniczenie szkodliwości* takiej ustawy”. I takiego *ograniczenia szkodliwości* w tym przypadku zabrakło.

Piszę o tym z bólem oraz w duchu odpowiedzialności za najbardziej bezbronnych, których ta ustawa wyklucza i uprzedmiotawia. Na takie traktowanie człowieka i życia ludzkiego w jego najwcześniejszej formie – nigdy i pod żadną presją – nie można się zgodzić.

Z wyrazami należnego szacunku,

† Stanisław Gądecki
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP

Poznań, dnia 27 lipca 2015 r.

OŚWIADCZENIE W SPRAWIE KONSEKWENCJI NA PŁASZCZYŹNIE SAKRAMENTALNEJ, WYNIKAJĄCYCH Z GŁOSOWANIA I PODPISANIA USTAWY DOTYCZĄCEJ PROCEDURY *IN VITRO*

W związku z pytaniami o interpretację sprawy głosowania w Parlamencie i podpisania ustawy dotyczącej procedury *in vitro* kierowanymi m.in. do Sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski, podaję poniżej kilka wyjaśnień.

1. Przyjęta przez Polski Parlament ustawa dotycząca *in vitro* – za cenę urodzin dziecka – godzi wprost w życie innych dzieci poczętych podczas tej procedury oraz w nienaruszalność życia ludzkiego od poczęcia do naturalnej śmierci (por. *Evangelium vitae*, 58-63). Z tego powodu ustawa ta nie może być przez katolika w żaden sposób zaakceptowana. Pan Prezydent RP i parlamentarzyści, którzy poparli ustawę dotyczącą *in vitro*, równocześnie publicznie wyrazili swoje poglądy, które stały się źródłem poważnego zgorznięcia wielu wiernych, co „jest postawą lub zachowaniem, które prowadzi drugiego człowieka do popełnienia zła” (KKK, 2284). Kto z katolików świadomie i dobrowolnie podpisuje się lub głosuje za dopuszczalnością metody *in vitro*, tym samym podważa *communio*, czyli swoją pełną wspólnotę z Kościołem katolickim (KPK, kan. 204-205, 208-214).
2. Głosowanie w Parlamencie [Sejmie lub Senacie] ma rangę deklaracji publicznej i tak też jest rozumiane przez obywateli Rzeczypospolitej. Dla tych obywateli, którzy należą do Kościoła katolickiego, głosowanie to ma także rangę publicznego oświadczenia woli. Należy przy tym zakładać, że każdy poseł oraz senator – podejmując w tych sprawach decyzję w Parlamencie – działał w sposób świadomy oraz z pełną wolnością wewnętrzną. Gdyby jednak ktoś z parlamentarzystów nie miał w momencie głosowania pełnej wiedzy lub miałby wiedzę fałszywą, lub miał ograniczoną aktualną świadomość, musiałby to publicznie oświadczyć. Analogicznie winien postąpić ten, kto miał odebraną lub ograniczoną wolność. To samo dotyczy Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.
3. W kwestii osób przystępujących do sakramentów świętych, według Kodeksu Prawa Kanonicznego: „Kto ma świadomość grzechu ciężkiego, nie powinien bez sakramentalnej spowiedzi (...) przyjmować Komunii

świętej (...)” (KPK, kan. 916). Tak więc, jeśli ktoś świadomie i dobrowolnie opowiedział się przeciw godności człowieka przez głosowanie lub podpisanie ustawy legalizującej procedurę *in vitro*, a chciałby przystępować do Komunii świętej, najpierw powinien pojednać się z Bogiem i wspólnotą Kościoła przez sakrament pojednania, wyrazić żal za popełniony grzech, postanowić poprawę i dokonać zadośćuczynienia. W tym przypadku musi być pewność, że dana osoba zmieniła opinię i przyznaje się do popełnionego błędu. W omawianym przypadku trzeba pamiętać, że grzech popełniony publicznie, jakim jest udział w stanowieniu prawa naruszającego godność życia ludzkiego, stanowi szczególnie formę zgorszenia. Z tej racji, taka osoba powinna ze swej strony powstrzymać się od przystępowania do Komunii świętej, dopóki nie zmieni publicznie swego stanowiska.

4. Co do osób udzielających sakramentów trzeba stwierdzić, iż faktyczne odmówienie komukolwiek Komunii świętej jest niezwykle trudne, ponieważ nigdy nie wiadomo czy dana osoba nie była wcześniej u spowiedzi i nie uzyskała rozgrzeszenia z tego grzechu, okazując żal, postanowienie poprawy i zadośćuczynienie Panu Bogu i ludziom. Jest to sprawa bardzo delikatna. Ze względu na trudność w dokonaniu jednoznacznej oceny, czy w tym przypadku zachodzi sytuacja trwania „z uporem w jawnym grzechu ciężkim” (Kodeks Prawa Kanonicznego, kan. 915), bezpieczniej jest przekazać tę sprawę do oceny ordynariusza.
5. Poprzez głosowanie za ustawą dopuszczającą *in vitro* lub jej podpisanie nie zaciąga się automatycznie ekskomuniki. Według *Kodeksu Prawa Kanonicznego* takową ma prawo nałożyć ordynariusz po dokładnym zbadaniu danej sprawy (por. KPK, kan. 750; kan. 1371 § 1).

W tak ważnej kwestii dotyczącej życia ludzkiego i godności człowieka powtarzamy za św. Pawłem: „W imię Chrystusa prosimy: pojednajte się z Bogiem!” (2Kor 5,20).

† **Andrzej Dzięga**

Arcybiskup Szczecińsko-Kamiński
Przewodniczący Rady Prawnej KEP

ks. dr Andrzej Maćkowski
Sekretarz Rady Prawnej KEP

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2015 r.

KOMUNIKAT Z SESJI RADY BISKUPÓW DIECEZJALNYCH

Dnia 25 sierpnia br., w przeddzień Uroczystości Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej, odbyło się na Jasnej Górze zebranie Rady Biskupów Diecezjalnych. Obradami kierował Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski abp Stanisław Gądecki. W sesji wziął udział Nuncjusz Apostolski w Polsce abp Celestino Migliore.

Spotkanie miało miejsce w czasie, gdy z różnych stron Polski przybywały na Jasną Górę pielgrzymki. Księża Biskupi wyrażają wdzięczność wszystkim pielgrzymom, którzy dają wyraz swej wiary i miłości do Matki Bożej, przybywając do Częstochowy w sierpniu i w innych miesiącach.

1. Wiodącym tematem spotkania biskupów diecezjalnych były przygotowania do Świątowych Dni Młodzieży w Krakowie i wizyty Ojca Świętego Franciszka w Polsce. Zapoznano się z dotychczasowym stanem przygotowań tak w aspekcie formacji młodzieży, jak i organizacji wydarzenia. Z satysfakcją przyjęto informację, że już w pierwszym miesiącu rejestracji zgłosiło się ponad 220 tys. osób z 95 krajów.
2. Biskupi omówili program obchodów 1050. rocznicy chrztu Polski, których celem jest m.in. odnowienie duchowości chrzcielnej. Główne uroczystości są planowane w Gnieźnie i Poznaniu w dn. 14-16 kwietnia 2016 r., co będzie związane z Zebraniem Plenarnym KEP.
3. Przyjęto instrukcję Konferencji Episkopatu Polski w sprawie zarządzania dobrami doczesnymi Kościoła.
4. Omówiono rolę Biura Prasowego Konferencji Episkopatu Polski i sprawę jego współpracy z katolickimi, publicznymi i komercyjnymi środkami społecznego przekazu.

Z Jasnej Góry, od tronu Matki Bożej, biskupi błogosławią wszystkim Rodakom w kraju i za granicą. Swoim błogosławieństwem obejmują szczególnie rolników, którzy ucierpieli z powodu suszy, jak również nauczycieli i katechetów oraz dzieci i młodzież rozpoczynających nowy rok szkolny i katechetyczny.

Biskupi diecezjalni zgromadzeni na Jasnej Górze

Jasna Góra, Wigilia Uroczystości Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej, dnia 25 sierpnia 2015 r.

BISKUP SIEDLECKI

ZAPROSZENIE BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY NA REKOLEKCJE KAPŁAŃSKIE

Czcigodni Księża!

Zgodnie z nakazem Kodeksu Prawa Kanonicznego oraz przyjętym w naszej diecezji zwyczajem, wszyscy kapłani są zobowiązani do odprawienia swoich corocznych rekolekcji kapłańskich, co drugi rok mają zaś w nich uczestniczyć we własnej diecezji. Udział w rekolekcjach specjalistycznych nie zwalnia księży z tego obowiązku.

W dniach od 26 do 29 sierpnia br. odbędą się w Diecezjalnym Centrum Formacji Kapłańskiej przy Wyższym Seminarium Duchownym w Nowym Opolu rekolekcje kapłańskie, które przeprowadzi Ks. Artur Radecki MIC.

Rekolekcje rozpoczną się w środę 26 sierpnia o godz. 20.00, a zakończą obiadem w sobotę 29 sierpnia. Będą miały charakter zamknięty, dlatego proszę Czcigodnych Księży o takie zaplanowanie zajęć w parafii, by nie wyjeżdżać do parafii w czasie trwania ćwiczeń rekolekcyjnych.

Do udziału w tych rekolekcjach zobowiązani są następujący Księża:

1. Ks. Antonowicz Marek (jr)	16. Ks. Głasek Maciej
2. Ks. Arseniuk Sławomir	17. Ks. Głębiński Zygmunt
3. Ks. Babik Jan	18. Ks. Góral Henryk
4. Ks. Bieliński Tomasz	19. Ks. Grochowski Tomasz
5. Ks. Bienkowski Marek	20. Ks. Grzelak Robert
6. Ks. Borkowski Zbigniew	21. Ks. Haraszczuk Adam
7. Ks. Broński Paweł	22. Ks. Izdebski Franciszek
8. Ks. Chojnowski Marek	23. Ks. Jarmoch Edward
9. Ks. Czerwiński Mariusz	24. Ks. Jastrzębski Stanisław
10. Ks. Daniluk Marian	25. Ks. Kapitan Sławomir
11. Ks. Domański Jerzy	26. Ks. Kieliszek Andrzej
12. Ks. Dudek Kazimierz	27. Ks. Kobiałka Paweł
13. Ks. Dudka Jan	28. Ks. Konieczny Dariusz
14. Ks. Dybek Adam	29. Ks. Krawczyk Bogdan
15. Ks. Gawalko Wojciech	30. Ks. Krawczyk Roman

31. Ks. Kruk Piotr	56. Ks. Przychodzeń Jerzy
32. Ks. Krupski Mirosław	57. Ks. Radomycki Przemysław
33. Ks. Kujda Dariusz	58. Ks. Sałasiński Daniel
34. Ks. Liszko Maciej	59. Ks. Steszuk Robert
35. Ks. Łubik Mirosław	60. Ks. Szulik Michał
36. Ks. Mazurkiewicz Kamil	61. Ks. Szymoniuk Andrzej
37. Ks. Mich Bogusław	62. Ks. Skwierczyński Krzysztof
38. Ks. Michalak Bogusław	63. Ks. Spólny Jan
39. Ks. Mironczuk Robert	64. Ks. Sulich Antoni
40. Ks. Mróz Waldemar	65. Ks. Tkaczuk Waldemar
41. Ks. Mućka Wiesław	66. Ks. Tomaszewski Grzegorz
42. Ks. Musiej Kazimierz	67. Ks. Truba Roman
43. Ks. Nazaruk Jacek	68. Ks. Turyk Tadeusz
44. Ks. Niepogodziński Stanisław	69. Ks. Wakulski Stanisław
45. Ks. Nikonik Józef	70. Ks. Wasilak Alfred
46. Ks. Olek Marcin	71. Ks. Wawerski Michał
47. Ks. Olędzki Jerzy	72. Ks. Witkowski Andrzej
48. Ks. Oponowicz Tomasz	73. Ks. Wisio Andrzej
49. Ks. Pena Zygmunt	74. Ks. Wojdat Jacek
50. Ks. Pietrzak Jerzy	75. Ks. Zaczek Sławomir
51. Ks. Piętka Piotr	76. Ks. Zalewski Jarosław
52. Ks. Piotrowski Radosław	77. Ks. Zalewski Marek
53. Ks. Piórkowski Krzysztof	78. Ks. Zieliński Ireneusz
54. Ks. Prządka Henryk	79. Ks. Życzok Aleksander
55. Ks. Przybysz Antoni	

Proszę wyznaczonych Księży o potwierdzenie swego udziału w rekolekcjach w **terminie nieprzekraczalnym do dnia 5 sierpnia br.** w Notariacie Kurii Diecezjalnej Siedleckiej pod numerem tel. 25/ 644 21 95 lub u Ks. kan. Marka Matusika pod numerem 692 289 024

Gdyby któryś z Księży nie otrzymał zaproszenia, a chciałby wziąć udział w tej turze rekolekcji, szczególnie z grona Księży Emerytów lub Rencistów, to proszę również o zgłoszenie swojego udziału w Notariacie Kurii.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ *Konrad Guda*

Biskup Siedlecki

L. dz. 809/2015

Siedlce, dnia 15 lipca 2015 r.

LIST PASTERSKI BISKUPA SIEDLECKIEGO PRZED XXXV PIESZĄ PIELGRZYMKĄ PODLASKĄ /2015/

**Czcigodni Księża,
Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Siostry i Bracia!**

Usłyszeliśmy w odczytanej Ewangelii zachętę, z jaką Jezus zwraca się do swoich uczniów: „Pójdźcie wy sami osobno na miejsce pustynne i wypocznijcie nieco”. Jezus w tych słowach zachęca nas, byśmy znaleźli czas na wypoczynek, na odejście choćby na krótki czas od codziennych zajęć, obowiązków i trosk. Mamy to uczynić nie dlatego, że ich nie cenimy, bądź je odrzucamy, ale dlatego, by spojrzeć na nie z innej perspektywy, aby na nie popatrzeć z miłością i wdzięcznością i powrócić do nich z nowymi siłami oraz nowym zapalem. To nasze odejście winno znaleźć wzór w Jezusie, w Jego oddalaniu się na miejsce pustynne, aby znaleźć czas na spotkanie i rozmowę z Ojcem. W ten sposób Jezus uczy, że odpoczynek Jego ucznia powinien być zawsze złączony ze spotkaniem z Bogiem, z modlitwą.

Zbliża się radosny czas pielgrzymowania do tronu Matki Bożej, która od ponad 600 lat króluje w Częstochowie. Za kilkanaście dni już po raz 35 wyruszy Piesza Pielgrzymka Podlaska na Jasną Górę. Dla wielu z nas pielgrzymowanie jest realizacją zachęty Jezusa, aby pójść na miejsce pustynne i nieco odpocząć, aby odnowić duchowe i fizyczne siły. Chciałbym więc przypomnieć wszystkim, zarówno tym naszym braciom i siostram, którzy już nie jeden raz przebyli pielgrzymi szlak do Częstochowy, jak i tym, którzy jeszcze takiego doświadczenia nie mają, że zbliża się czas podjęcia decyzji o szansie wypoczynku, jaki oferuje pielgrzymka. Pierwsza grupa pielgrzymkowa wyruszy w kierunku Jasnej Góry już 31 lipca z Włodawy. Do niej, w następane dni, dołączą kolejne grupy z poszczególnych dekanatów i parafii naszej diecezji, aby dotrzeć na Jasną Górę 14 sierpnia w godzinach porannych i w kaplicy Matki w ciszy przedstawić i ofiarować Jezusowi modlitwę, trud pielgrzymowania i intencje, które towarzyszyły nam każdego dnia.

Na pielgrzymim szlaku karmimy się słowem pochodzącym od Boga i doświadczamy prawdy o Jezusie, Dobrym Pasterzu, który prowadzi swój lud pośród zawiłych dróg współczesnego świata. On, Dobry Pasterz,

prowadzi nas i burzy wszelkie rozdzielające nas mury – mury niezgody, zazdrości, i nienawiści. Tylko Jezus jest zdolny to uczynić i tylko On może zburzyć w nas samych mury, które oddzielają nas od naszych braci i sióstr i nie pozwalają nam na tworzenie jedności i wspólnoty.

W tym roku będziemy rozważać słowa św. Pawła z Listu do Efezjan „Bądźcie sobie nawzajem poddani” (5,21). Apostoł Narodów wypowiada je w kontekście nauki dotyczącej życia małżeńskiego i rodzinnego. Przyjęcie tego zdania św. Pawła za hasło tegorocznej pielgrzymki zapowiada, że to właśnie rodzina stanie się przedmiotem naszej modlitwy i refleksji. Jest to temat bardzo aktualny nie tylko dlatego, że rodzinie będzie poświęcony najbliższy Synod Biskupów, ale dlatego, że sami doświadczamy, jak wiele jest zagrożeń, które dotyczą nasze rodziny. Doświadczamy, jak sami jesteśmy podatni na różnego rodzaju błędne rozumienia rodziny, podpowiadane nam przez współczesne wrogie Panu Bogu i Kościołowi ideologie. Przez modlitwę i rozważania, będziemy pogłębiać rozumienie powołania do życia w małżeństwie i rodzinie. W świetle nauki Bożej zechcemy rozważyć zadania wynikające z powołania do ojcostwa i macierzyństwa, do bycia mężem i żoną, do odpowiedzialności za wychowanie swych synów i córek. To w życiu małżeńskim i rodzinnym doświadczamy potrzeby bycia dla siebie, bycia sobie wzajemnie poddanymi, ale poddanymi w miłości i ze względu na miłość, po to, aby wspólnym wysiłkiem wypracować większe dobro. Tylko taka postawa może burzyć każdy pojawiający się mur niezgody i zagwarantować wzajemną jedność w małżeństwie i rodzinie. Tak bardzo potrzeba nam rodzinnego szczęścia. Potrzebują go zarówno małżonkowie, jak dzieci, szczególnie jeżeli są go pozbawieni. Potrzeba jest mądrego spojrzenia na rodzinę, tę wspólnotę, która jest podstawową, oczekiwaną, upragnioną a jednocześnie dzisiaj najbardziej wypaczoną i zagrożoną.

Zwracam się więc z serdeczną zachętą do Was, drodzy Bracia i Siostry – jeśli tylko jest to możliwe – do wzięcia udziału w pielgrzymkowej modlitwie, refleksji i radości. Zapraszam na pątniczy szlak księży, siostry zakonne, kleryków, małżonków, dzieci, młodzież i osoby starsze. Zapraszam wszystkich, którym leży na sercu teraźniejszość, przyszłość i szczęście naszych rodzin. Tych, którzy nie będą mogli wziąć udziału w pielgrzymce z racji stanu zdrowia, wykonywanej pracy, czy podjętych w tym czasie innych zobowiązań, zachęcam do wzięcia udziału w pielgrzymce duchowej. Dołożmy starań, aby w tym czasie, gdy pielgrzymi pokonują fizyczną

słabość, ofiarując ją za nasze rodziny, ci, którzy pozostali w domach, gromadzili się w kościołach i kaplicach na wspólną modlitwę za najpiękniejszy dar otrzymany od Boga, jakim jest naturalna, ewangeliczna rodzina.

Wszystkim, zaangażowanym w przygotowanie pielgrzymki oraz tym, którzy decydują się wziąć w niej udział, a także będą duchowo pielgrzymować z serca błogosławię.

+ *Konrad Guda*

Biskup Siedlecki

L. dz. 823/2015

Siedlce, dnia 17 lipca 2015 r.

List należy odczytać w niedzielę, 19 lipca 2015 r.

KOMUNIKAT
BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY
PO PODPISANIU PRZEZ PREZYDENTA RP
BRONISŁAWA KOMOROWSKIEGO
USTAWY DOTYCZĄCEJ PROCEDURY „IN VITRO”

Umiłowani w Chrystusie Panu Bracia i Siostry!

Dnia 22 lipca br. Prezydent RP Bronisław Komorowski, mimo wątpliwości konstytucyjnych, protestów ze strony Kościoła katolickiego, licznych środowisk naukowych, jak również ludzi dobrej woli, podpisał ustawę o dopuszczalności metody „in vitro”. Po decyzji Prezydenta ustawa, w ciągu trzech miesięcy, wejdzie w życie. W związku z wieloma kontrowersjami które budzi, chaosem medialnym oraz niemoralnym wykorzystaniem powyższej problematyki w aspekcie politycznych rozgrywek przedwyborczych, chciałbym przedstawić, moim Drogim Diecezjom, stanowisko Kościoła w tej kwestii, opatrzone komentarzem Arcybiskupa Stanisława Gądeckiego, Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski.

Prezydium Konferencji Episkopatu Polski stwierdza:

„Po podpisaniu ustawy dotyczącej procedury „in vitro” wyrażamy nasze najgłębsze rozczarowanie i głęboki ból. W tych okolicznościach pragniemy raz jeszcze przypomnieć nauczanie Kościoła: Jeżeli chodzi o *leczenie bezpłodności*, nowe techniki medyczne powinny uszanować trzy podstawowe dobra:

- a) prawo do życia i do integralności fizycznej każdej istoty ludzkiej od poczęcia aż do naturalnej śmierci;
- b) jedność małżeństwa, pociągającą za sobą wzajemne poszanowanie prawa małżonków do stania się ojcem i matką wyłącznie dzięki sobie;
- c) specyficznym ludzkim wartościom płciowości, które «wymagają, by przekazanie życia osobie ludzkiej nastąpiło jako owoc właściwego aktu małżeńskiego, aktu miłości między małżonkami». Techniki przedstawiane jako pomoc do przekazywania życia «nie dlatego są do odrzucenia, że są sztuczne. Jako takie świadczą o możliwościach sztuki medycznej, jednak powinno się je oceniać pod kątem moralnym w odniesieniu do godności osoby ludzkiej, wezwanej do realizacji powołania Bożego, w darze miłości i w darze z życia».

W świetle takiego kryterium należy wykluczyć wszelkie techniki sztucznego zapłodnienia heterologicznego oraz techniki sztucznego zapłodnienia homologicznego, zastępujące akt małżeński” (*Dignitas personae*, 12).

Odpowiedzialność moralna za to, co się stało spada na prawodawców, którzy poparli i zatwierdzili prawo dopuszczające stosowanie metody „in vitro” i na zarządzających instytucjami służby zdrowia, w których stosuje się te techniki. Trzeba też wspomnieć o zorganizowanym sprzysiężeniu, ogarniającym także instytucje międzynarodowe, fundacje i stowarzyszenia, które prowadzą programową walkę o legalizację i rozpowszechnienie tej metody. W tym sensie problem „in vitro” wykracza poza sferę odpowiedzialności poszczególnych osób, a zło przez nie wyrządzone przyjmuje daleko idący wymiar społeczny. Ojciec święty Jan Paweł II w Liście do Rodzin pisał: „stajemy tu wobec olbrzymiego zagrożenia nie tylko poszczególnego jednostkowego życia ludzkiego, ale całej naszej cywilizacji”.

Poszanowanie życia jako daru Boga wymaga niekiedy decyzji odważnych i sprzecznych z dominującym nurtem – powiedział papież Franciszek do Stowarzyszenia Włoskich Lekarzy Katolickich (Rzym, 15.11.2014 r.). Papież zdecydowanie odrzuca różne formy „fałszywego współczucia”, promującego aborcję, eutanazję, zapłodnienie „in vitro” oraz wykorzystywanie istnień ludzkich do przypuszczalnego ocalenia innych.

W trosce o najbardziej bezbronne istnienia ludzkie oraz w duchu odpowiedzialności przed Bogiem za sumienia powierzonych nam wiernych mamy obowiązek jeszcze raz przypomnieć, że – podobnie jak w przypadku aborcji – katolicy nie mogą stosować „in vitro”, m.in. dlatego, że kosztem urodzin jednej osoby ludzkiej niszczone są inne nienarodzone dzieci.

W tej sytuacji zwracamy się do katolików oraz do wszystkich ludzi dobrej woli, aby chronili każde życie ludzkie od chwili poczęcia, otaczając również opieką osoby narodzone przy zastosowaniu metody „in vitro”.

Zachęcamy małżonków, którzy pragną potomstwa, aby podjęli metody leczenia niepłodności, które są godziwe z punktu widzenia moralnego. [Do takich metod należy m.in. naprotechnologia – przypis autora]. W przypadku niemożności zrodzenia potomstwa, Kościół zachęca do adopcji sierot, które dla odpowiedniego rozwoju ludzkiego potrzebują ogniska domowego (por. *Dignitas personae*, 13)”. [Komunikat Prezydium Konferencji Episkopatu Polski po podpisaniu przez Prezydenta RP ustawy dotyczącej procedury „in vitro”, 22 lipiec 2015 r.]

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski Arcybiskup Stanisław Gądecki, w otwartym liście do Prezydenta RP Bronisława Komorowskiego, wobec faktu podpisania przez niego powyższej ustawy, zwraca uwagę na to, iż „w demokratycznym państwie – w którym decyzje zazwyczaj podejmuje większość reprezentantów woli społeczeństwa – osoby odpowiedzialne za sprawowanie rządów są zobowiązane do interpretowania dobra wspólnego kraju nie tylko zgodnie z poglądami większości, ale przede wszystkim w poszanowaniu istotnych wartości ludzkich i moralnych.

Są to wartości wrodzone «wynikają z prawdy o człowieku oraz wyrażają i chronią godność osoby; wartości zatem, których żadna jednostka, żadna większość ani żadne państwo nie mogą tworzyć, zmieniać ani niszczyć» [św. Jan Paweł II, *Evangelium Vitae*, 71]. Ich podstawą nie mogą być także tymczasowe i zmienne „większości” opinii parlamentarnej ani publicznej. Powinny one po prostu być uznawane, szanowane i popierane jako elementy obiektywnego prawa moralnego, prawa naturalnego, wpisanego w serce człowieka (por. Rz 2,15) i normatywny punkt odniesienia dla samego prawa cywilnego. Gdyby, z powodu tragicznego zagłuszenia sumienia zbiorowego, sceptycyzm poddał w wątpliwość nawet fundamentalne zasady prawa moralnego, zachwiałyby to podstawami samego porządku państwowego, sprowadzając go jedynie do mechanizmu pragmatycznej regulacji różnych i przeciwstawnych interesów” (*Kompedium Nauki Społecznej Kościoła*, 397).

„Racje, które przemawiają za negatywnym osądem moralnym sztucznego zapłodnienia, mają charakter antropologiczny, medyczny i teologiczny. Metoda ta – w okolicznościach, w których zwykle się ją stosuje – oprócz ewentualnego zrodzenia dziecka, pociąga za sobą jednocześnie niszczenie innych, żywych istot ludzkich, co sprzeciwia się nauce o dopuszczalności przerywania ciąży. Cel nie uświęca środków.

W kwestii ustawy dotyczącej „in vitro” katolicy sprzeniewierzyliby się Ewangelii i nauczaniu o godności człowieka, gdyby zgodzili się na tego rodzaju kompromis. Tam gdzie chodzi o życie człowieka nie ma miejsca na żaden kompromis, ale jest miejsce – jak to ujmuje św. Jan Paweł II – na „ograniczenie szkodliwości takiej ustawy”. I takiego ograniczenia szkodliwości w tym przypadku zabrakło”.

W dalszej części Listu do Prezydenta Arcybiskup Stanisław Gądecki stwierdza: „Piszę o tym z bólem oraz w duchu odpowiedzialności za najbardziej bezbronnych, których ta ustawa wyklucza i uprzedmiotawia.

Na takie traktowanie człowieka i życia ludzkiego w jego najwcześniejszej formie – nigdy i pod żadną presją – nie można się zgodzić” [List Przewodniczącego KEP, Arcybiskupa Stanisława Gądeckiego, do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, 27.07.2015 r.].

Kościół zawsze stał po stronie Rodziny, broniąc jej podstawowych i naturalnych praw do poczęcia i wychowania potomstwa, jak również praw dziecka do życia, od chwili poczęcia i jego integralnej cielesności. Podpisana przez Prezydenta Bronisława Komorowskiego ustawa o dopuszczalności metody „in vitro” stoiw konflikcie z personalistyczną nauką Kościoła o istocie ludzkiej, „która winna być szanowana – jako osoba – od pierwszej chwili swego istnienia” [Instrukcja Kongregacji Nauki Wiary *Donum vitae*]. Kościół nie godzi się na uprzedmiotowienie osoby. Sytuacja, która zaistniała po decyzji Prezydenta rodzi nasz ból oraz zaniepokojenie poszanowanie porządku wiary i moralności w naszym społeczeństwie. Dlatego też proszę Was, Drodzy Diecezjanie, o modlitwę oraz wszelkie działania zmierzające do obrony i umocnienia praw rodziny, a w sposób szczególny praw dzieci nienarodzonych. Niech Święta Rodzina z Nazaretu będzie dla nas wzorem postępowania według woli Bożej oraz wstawia się za nami do Boga w modlitwie za Kościół, rodziny i każde dane przez Niego nowe życie.

Z serca wszystkim błogosławię.

+ *Konrad Gądek*

Biskup Siedlecki

L. dz. 877/2015

Siedlce, dnia 3 sierpnia 2015 r.

Komunikat należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach Diecezji Siedleckiej, w niedzielę 9 sierpnia br.

ZAPROSZENIE
BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY
DO UDZIAŁU W PIELGRZYMCE DO KODNIA
OSÓB KONSEKROWANYCH I ICH RODZIN (2015)

**Czcigodne Osoby Życia Konsekrowanego,
Umiłowani w Chrystusie Panu Bracia i Siostry!**

Z woli Ojca Świętego Franciszka przeżywamy *Rok Życia Konsekrowanego*, w którym dziękujemy Bogu za ubogacenie Kościoła licznymi charyzmatami i świętością osób powołanych do różnych form życia konsekrowanego.

W czasie trwania tego szczególnego czasu, podejmowane są liczne inicjatywy duszpasterskie. Jedną z takich inicjatyw jest - zaplanowana na sobotę 5 września br. – pielgrzymka do Sanktuarium Matki Bożej w Kodniu osób życia konsekrowanego posługujących w diecezji siedleckiej, a także członków rodzin osób konsekrowanych pochodzących z naszej diecezji. Nasze modlitewne czuwanie rozpoczniemy w Bazylice Kodeńskiej o godz. 10.00. W programie spotkania zaplanowana jest Eucharystia, Droga Krzyżowa, konferencja zarówno dla osób zakonnych, jak również dla rodzin powołanych, a także wspólna agapa.

Serdecznie zapraszam do udziału w pielgrzymce osoby życia konsekrowanego i ich rodziny, aby wspólnie trwać przed Tronem Matki Bożej Kodeńskiej, Mistrzyni życia oddanego Bogu, a także by zaczerpnąć sił i odnowić się duchowo.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ *Kazimierz Gurdy*

Biskup Siedlecki

L. dz. 902/2015

Siedlce, dnia 11 sierpnia 2015 r.

ZAPROSZENIE
BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY
NA DIECEZJALNĄ PIELGRZYMKĘ ŻYWEGO RÓŻAŃCA
DO LEŚNEJ PODLASKIEJ (2015)

**Czcigodni Księża, Osoby Życia Konsekrowanego,
Zelatorzy i Zelatorzy oraz wszyscy Członkowie
Kół Żywego Różańca Diecezji Siedleckiej!**

Pragnę serdecznie zaprosić Was wszystkich na doroczną Diecezjalną Pielgrzymkę Żywego Różańca, która odbędzie się 30 sierpnia br. w Leśnej Podlaskiej w sanktuarium Matki Bożej Jedności i Wiary. Wiem, że to Wasze pielgrzymowanie ma za sobą długą, ponad trzydziestoletnią tradycję.

Wiemy, że trwa Wielka Nowenna Fatimska. Zachęcam, abyście w tym roku dokonali aktu osobistego poświęcania się Niepokalanemu Sercu Maryi. Najpierw swoich parafiach w dniu 22 sierpnia, a potem pod przewodnictwem Księdza Biskupa Piotra Sawczuka na zakończenie Eucharystii w dniu 30 sierpnia. Konkretnym owocem tego aktu będzie przyjęcie Matki Chrystusa i wprowadzenie Jej we wszystko, co stanowi Wasze życie duchowe.

Do udziału w tej pielgrzymce serdecznie zapraszam kapłanów, osoby życia konsekrowanego, wszystkich członków Kół Żywego Różańca i wiernych świeckich, dla których modlitwa różańcowa – jest za przykładem św. Jana Pawła II – ulubioną modlitwą.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ Kazimierz Gurdy

Biskup Siedlecki

L. dz. 907/2015
Siedlce, dnia 12 sierpnia 2015 r.

STATUS KSIĘŻY PREFEKTÓW W DIECEZJI SIEDLECKIEJ

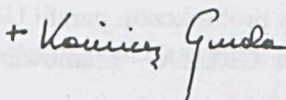
W celu ujednoczenia statusu księży prefektów, niniejszym – w oparciu o regulamin posługi duszpasterskiej prefektów zamieszczony w Dyrektorium Katechetycznym Kościoła Katolickiego w Polsce z 2001 r. – niniejszym określam zasady posługiwania księży prefektów w Diecezji Siedleckiej.

1. Pierwszym miejscem posługiwania księdza prefekta jest szkoła, w której powinien być duszpasterzem wszystkich jej pracowników i uczniów. Do głównych obowiązków księdza prefekta należy katechizacja oraz pełnienie innych zadań zleconych przez dyrekcję szkoły, ponadto prowadzenie koła wiedzy religijnej, zaangażowanie w przygotowanie młodzieży do udziału w konkursach o tematyce religijnej i biblijnej, udział w organizacji rekolekcji szkolnych, pielgrzymek maturzystów, wyjazdów wakacyjnych dla uczniów szkoły.
2. Każdy ksiądz mianowany prefektem, zostanie jednocześnie skierowany do posługi duszpasterskiej w wyznaczonej parafii, w której zamieszka jako rezydent.
3. Do obowiązków księdza prefekta w wyznaczonej parafii będzie należało celebrowanie Mszy św. w wyznaczonym intencjach w czasie ustalonym z księdzem proboszczem, jak również posługiwanie w konfesjonale szczególnie w niedziele i święta, podczas rekolekcji, misji i w pierwsze piątki miesiąca. W miarę możliwości ksiądz prefekt obejmie opieką duszpasterską młodzież nienależącą do grup i wspólnot działających dotychczas w parafii.
4. Ponadto, jako kapłan na stałe posługujący w parafii, może ksiądz prefekt włączyć się w odwiedzanie parafian w czasie wizyty kolędowej lub posługiwać w innych dziedzinach życia parafialnego, zawsze jednak po uzgodnieniu z księdzem proboszczem.
5. Wszystkie wymienione w punkcie 3 i 4 posługi na rzecz parafii nie mogą kolidować czasowo z wypełnianiem posługi prefekta wobec szkoły.
6. Uposażenie księdza prefekta będzie stanowiła pensja wypłacana w szkole. Z tytułu pracy w parafii otrzyma on stypendia mszalne według podziału *ad cumulum* w dni, w których odprawiał w parafii oraz w czasie urlopu, a także bezpłatne wyżywienie i zamieszkanie z tytułu pomocy

duszpasterskiej. Istnieje też możliwość ustalenia z księdzem proboszczem innych rozwiązań np. otrzymywania wynagrodzenia za pomoc duszpasterską, z których to środków będzie ksiądz prefekt sam pokrywał koszty zamieszkania i wyżywienia.

7. W okresie wolnym od zajęć szkolnych ksiądz prefekt ma prawo do urlopu w wymiarze jednego miesiąca. Natomiast w pozostałym czasie wolnym od zajęć szkolnych może on organizować obozy, kolonie i pielgrzymki dla swoich uczniów i wiernym, którym posługuje w ciągu roku, brać udział w samokształceniu oraz rekolekcjach kapłańskich. Natomiast zadaniem księdza proboszcza jest takie zorganizowanie pracy, aby te czynności były dostępne dla księdza prefekta w czasie wakacji i ferii. Termin tych zorganizowanych wyjazdów ksiądz prefekt ma obowiązek ustalić z księdzem proboszczem przynajmniej 30 dni wcześniej.
8. Każdy ksiądz prefekt zobowiązany jest do złożenia w terminie do 30 września w Wydziale Nauczania Kurii Diecezjalnej Siedleckiej sprawozdania ze swej działalności w poprzednim roku szkolnym. Sprawozdanie to winno zawierać informację o podejmowanych pracach szkolnych i duszpasterskich, obciążeniach dydaktycznych, a także o podejmowanych wysiłkach na rzecz podnoszenia własnych kwalifikacji.
9. Niniejszy dekret wchodzi w życie z dniem 1 września 2015 r.

Z pasterskim błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kanclerz

L. dz. 970/2015
Siedlce, dnia 29 sierpnia 2015 r.

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Ks. mgr lic. Leszek DĄBROWSKI – zwolniony z funkcji dyrektora ds. ekonomicznych WSD i mianowany wice ekonomem diecezjalnym (15.07.2015 r.), a od 17.08.2015 r. mianowany ekonomem diecezjalnym i dyrektorem Zarządu Cmentarzy Rzymskokatolickich w Siedlcach

Ks. mgr lic. Krzysztof DOMAŃSKI – mianowany dyrektorem ds. ekonomicznych WSD (15.07.2015 r.)

Ks. mgr lic. Sławomir HARASIMIUK – zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. św. Józefa w Siedlcach i mianowany proboszczem parafii Neple (21.07.2015 r.)

Ks. kan. mgr Andrzej FILIPIUK – zwolniony z urzędu proboszcza parafii Uścimów i mianowany proboszczem parafii Domanice oraz dziekanem dekanatu domanickiego (20.08.2015 r.)

Ks. mgr lic. Andrzej GŁASEK – zwolniony z funkcji moderatora *Diecezjalnego Dzieła Biblijnego im. Jana Pawła II* (31.08.2015 r.)

Ks. Mirosław GORZAŁA – zwolniony z urzędu proboszcz parafii Neple i mianowany administratorem parafii Niemojki (21.07.2015 r.)

Ks. kan. dr Jerzy GROCHOWSKI – zwolniony z urzędu proboszcza parafii Domanice, dziekana dekanatu domanickiego oraz członka Rady Kapłańskiej i mianowany proboszczem parafii Uścimów (20.08.2015 r.)

Ks. Tadeusz GRUZA – mianowany proboszczem parafii Korczówka (6.08.2015 r.)

Ks. prał. mgr Julian JÓŻWIK – zwolniony z funkcji kapelana powiatowego policji w Garwolinie (31.07.2015 r.)

Ks. prał. mgr Jerzy KALINKA – zwolniony z funkcji kapelana miejskiego policji w Siedlcach i mianowany kapelanem powiatowym policji w Garwolinie (1.08.2015 r.)

Ks. mgr lic. Rafał KORNILAK – zwolniony z urzędu wikariusza parafii Podwyższenia Krzyża Świętego w Łukowie i mianowany wikariuszem parafii Matki Boskiej Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim (24.08.2015 r.)

Ks. mgr Łukasz KULIK – mianowany duszpasterzem młodzieży w dekanacie osieckim (31.08.2015 r.)

Ks. mgr lic. Piotr MAZUREK – mianowany moderatorem *Diecezjalnego Dzieła Biblijnego im. Jana Pawła II* (1.09.2015 r.)

Ks. mgr Bogusław MICH – mianowany wicedziekanem dekanatu terespolskiego na okres 5 lat (31.07.2015 r.)

Ks. prał. dr Kazimierz NIEMIRKA – zwolniony z urzędu ekonoma diecezjalnego i dyrektora Zarządu Cmentarzy Rzymskokatolickich w Siedlcach (17.08.2015 r.)

Ks. mgr Leszek PRZYBYŁOWICZ – dotychczasowy administrator parafii Dołha mianowany proboszczem tejże parafii (1.08.2015 r.)

Ks. mgr lic. Przemysław RADOMYSKI – mianowany duszpasterzem akademickim w Siedlcach (1.09.2015 r.)

Ks. mgr Janusz SAŁAJ – zwolniony z urzędu proboszcza Unin i mianowany proboszczem parafii Kąkolewnica (6.08.2015 r.)

Ks. mgr Andrzej SIEDLANOWSKI – zwolniony z urzędu proboszcza parafii Korczówka i mianowany proboszczem parafii Unin (6.08.2015 r.)

Ks. mgr Artur STEFANIAK – mianowany referentem ds. rodzin w dekanacie terespolskim (31.07.2015 r.)

Ks. mgr Wojciech STEFANIUK – zwolniony z funkcji prefekta Bursy św. Stanisława Kostki w Siedlcach i mianowany prefektem alumnów WSD (1.09.2015 r.)

Ks. mgr Grzegorz SUWAŁA – mianowany referentem ds. liturgii w dekanacie radzyńskim (24.08.2015 r.)

Ks. dr Piotr TYMOSIEWICZ – mianowany prefektem Bursy św. Stanisława w Siedlcach (1.09.2015 r.)

Ks. mgr Wojciech ZADROŻNY – włączony do grona członków Rady Kapłańskiej (21.08.2015 r.)

Ks. Emilian ZARZYCKI – zwolniony z urzędu proboszcza parafii Kąkolewnica i przeniesiony na emeryturę z zamieszkaniem w Kąkolewnicy (5.08.2015 r.)

Ks. mgr Dariusz ŻMUDA – mianowany referentem ds. liturgii w dekanacie terespolskim (31.07.2015 r.)

Ks. mgr Grzegorz WOJDAT – ukarany suspensą zakazującą wykonywania wszelkich aktów władzy święceń (31.08.2015 r.)

KOMUNIKATY KURII

ZAPROSZENIE NA HOSANNA FESTIWAL

Czcigodny Księżu.

Jak każdego roku Zarząd Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży w ostatni weekend sierpnia organizuje Ogólnopolski Festiwal Muzyki Chrześcijańskiej. Wiem, że w wielu parafiach są schole czy zespoły młodzieżowe, które wielbią Pana Boga śpiewem, nie tylko podczas Liturgii. Festiwal Hosanna to również okazja i miejsce by spróbować swoich sił w konkursie. Życie pokazuje, że udział w Festiwalu dla nie jednego zespołu był to okazją do rozwinięcia swoich skrzydeł.

Więcej informacji o szczegółach Festiwalu i warunkach zgłoszenia podajemy poniżej.

Z Chrystusowym pozdrowieniem i z nadzieją na udział zespołu, duetu, czy solisty z Parafii Czcigodnego Księędza...

ks. Adam Pietrusik

Diecezjalny Asystent KSM

HOSANNA FESTIWAL – radość i brzmienie

Chcesz spędzić rewelacyjnie ostatni weekend wakacji?! Świetnie! Mamy coś dla Ciebie! Dwa dni wypełnione pozytywnym brzmieniem muzyki z przesłaniem, radością, tańcem razem ze wspaniałymi ludźmi! Osób, którzy noszą w sercu podobne wartości, dla których Chrystus jest Drogą, Prawdą i Życiem? A może jesteś uzdolniony muzycznie, grasz, śpiewasz? Jeszcze lepiej!

Wszystko, co żyje niech chwali Pana! Zapraszamy Cię do Siedlec na **XXII Ogólnopolski Festiwal Muzyki Chrześcijańskiej Hosanna Festival**, który odbędzie się w dniach **28-30 sierpnia 2015 roku**.

Kto i po co?

Festiwal organizowany jest przez Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży we współpracy z Urzędem Miasta Siedlce, Centrum Kultury i Sztuki im. A. Meżeryckiego Scena Teatralna Miasta Siedlce oraz Miejskim Ośrodkiem Kultury. Co roku Hosanna przyciąga dziesiątki młodych i utalentowanych muzyków z całej Polski oraz rzeszę publiczności. Za główny cel, obok upowszechniania szeroko pojętej kultury, kształtowania gustów i wrażliwości muzycznej, festiwal stawia sobie równie ambitne zadanie formowania młodego pokolenia Polaków otwartego na wartości chrześcijańskie i ogólnoludzkie. Jest też świetną okazją do promocji oraz wspierania utalentowanych zespołów oraz solistów muzyki chrześcijańskiej z całej Polski!

Zgłoszenia do części konkursowej

Jeśli kiedyś marzyłeś, żeby spróbować swoich sił na wielkiej scenie to wiedz, że ta chwila już nadciąga! Trwają zgłoszenia do części konkursowej festiwalu! Możesz uwielbić Chrystusa razem z nami, a kto wie... może zostaniesz też zwycięzcą Grand Prix o wysokości 3500 zł, który umożliwi Ci dalszy rozwój pasji i talentu? Jak to zrobić? Zapraszamy na stronę www.hosannafestival.pl, gdzie zapoznasz się z regulaminem i pobierzesz kartę zgłoszeniową, która wraz z utworami demo prześlesz na adres Biura Organizacyjnego (Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży Diecezji Siedleckiej, ul. Piłsudskiego 62, 08-110 Siedlce) oraz w wersji elektronicznej na e-mail: kmsiedlce@wp.pl do **15 lipca 2015 roku**.

Program festiwalu został tak przygotowany, aby każdy, niezależnie od wieku mógł znaleźć coś dla siebie.

W programie

Festiwal rozpoczniemy w piątek duchowym przygotowaniem czyli Eucharystią w intencji darczyńców, uczestników i organizatorów festiwalu, po której odbędzie się koncert zespołu Wschód. Jest on częścią grupy

ewangelizacyjnej „Dobry Skład”. Grana przez nich muzyka rockowa z elementami rapu została dostrzeżona podczas ubiegłorocznej edycji festiwalu. Zespół Wschód zajął I miejsce. Piątek będzie zatem wyrazisty!

Sobota to zmagania konkursowe w Sali Teatralnej CKiS w Siedlcach, które oceniać będzie profesjonalne jury. Wieczorem odbędzie się koncert zespołu Matula – również zwycięzców I nagrody Hosanna Festiwal 2014. To właśnie oni – dzieci Matki Bożej Saletyńskiej, bo tak o sobie mówią członkowie zespołu pomogą nam przeżyć sobotnie uwielbienie.

Niedziela rozpoczyna się wspólną Eucharystią, po której już po raz czwarty na deskach amfiteatru rozpocznie się przegląd zespołów pielgrzymkowych, a po południu mikrofony przekażemy laureatom sobotniego konkursu. Później nastąpi długo oczekiwany i niezwykle emocjonujący moment festiwalu- ogłoszenie werdyktu i wręczenie nagród zwycięzcom. Wieczór uświetni koncert Siewców Lednicy – zespołu, którego chyba nikomu nie trzeba przedstawiać!

Tymczasem, gdy na deskach amfiteatru królować będzie muzyka, na terenach zielonych wokół obiektu, wiele atrakcji dla całej rodziny! Konkursy, gry integracyjne, zawody sportowe, malowanie twarzy, zabawy z clownami, zjeżdźalnie, trampoliny, dmuchane zamki i Festiwalowa tradycja – loteria fantowa, w której każdy los wygrywa! To tylko niektóre atrakcje jakie czekają na wszystkich, którzy wybiorą się wtedy do Siedlec!

Kontakt

Jeżeli chcesz wesprzeć Festiwal, lub dowiedzieć się więcej, zapraszamy na: www.hosannafestival.pl lub do kontaktu z Karolina Kłoś – koordynatorem festiwalu telefonicznie **501 268 419** bądź mailowo: kmsiedlce@wp.pl.

Hosanna Festival to nie tylko możliwość posłuchania dobrej, wartościowej muzyki, ale także atrakcyjna propozycja spędzenia wolnego czasu w ostatni weekend wakacji!

LIST MODERATORA DIECEZJALNEGO ŻYWEGO RÓŻAŃCA

Czcigodny Ksiądz Proboszcz

Ojciec Święty Pius XII dokonał **poświęcenia świata Niepokalanemu Sercu Maryi w 1942 r.** (*akt poświęcenia Narodu Polskiego Niepokalanemu Sercu Maryi miał miejsce 8 września 1946 r. na Jasnej Górze*), a w roku 1954 ustanawiając święto Maryi Królowej zwrócił się do całego Kościoła w następujących słowach: „... zarządzamy, aby w tym dniu odnawiano poświęcenie ludzkości Niepokalanemu Sercu Najświętszej Maryi Panny. To bowiem pozwala żywić niepłonną nadzieję, że nadejdą czasy pomyślne, rozjaśnione triumfem religii i chrześcijańskim pokojem”.

Moderatorzy diecezjalni zebrani na konferencji w Rembertowie podjęli decyzję, aby Żywy Różaniec włączył się w Wielką Nowennę Fatimską. Dlatego zwróciłem się w specjalnym liście do członków Diecezjalnej Rady Żywego Różańca, z prośbą i propozycją, aby w duchu dobrze rozumianej i przeżywanej pobożności maryjnej w sposób bardzo konkretny odpowiedzieli na wezwanie Maryi do nawrócenia zawarte w objawieniach w Fatimie. Mogą to uczynić poprzez **akt osobistego poświęcenia się Niepokalanemu Sercu Maryi** dokonany w **dniu 22 sierpnia** w liturgiczne wspomnienie Maryi Królowej. Zachęciłem też, aby tego aktu dokonały inne osoby należące do Kół Żywego Różańca. (Szczegółowe informacje o Wielkiej Nowennie Fatimskiej i akcie poświęcenia na stronie internetowej Sekretariatu Fatimskiego: <http://www.sekretariatfatimski.pl/>; tekst aktu będzie także zamieszczony w Echu Katolickim – ostatnia niedziela lipca).

Zwracam się z uprzejmą prośbą do Czcigodnego Księdza Proboszcza, aby wspomógł osoby z Diecezjalnej Rady Żywego Różańca w dziele przygotowania i dokonania aktu poświęcenia. Wspomniany akt osobistego poświęcenia się Niepokalanemu Sercu Maryi powinien być aktem świadomym i dobrowolnym, dlatego pomocą w przygotowaniu do tego wydarzenia mogą być materiały formacyjne z Echa (ostatnia niedziela lipca) oraz audycje, które będą w Katolickim Radiu Podlasie.

Teologiczne uzasadnienie do takich aktów zawiera się m. in. w nauczaniu kard. J. Ratzingera. We wprowadzeniu do komentarza Trzeciej Części Tajemnicy Fatimskiej napisał: „Kult Niepokalanego Serca Maryi oznacza zatem zbliżanie się do takiej **postawy, w której fiat – „bądź wola Twoja” – staje się centrum kształtującym całą egzystencję**. Gdyby ktoś wysunął zastrzeżenie, iż nie powinniśmy jednak stawiać między nami a Chrystusem istoty stworzonej, należałoby przypomnieć, iż św. Paweł nie wahał się powiedzieć do swoich wspólnot: naśladowcie mnie! (1Kor 4,16; Flp 3,17; 1Tes 1,6; 2Tes 3,7-9). Na przykładzie Apostoła mogły się one przekonać, co znaczy iść za Chrystusem. My natomiast od kogóż moglibyśmy uczyć się tego w każdej epoce lepiej niż od Matki Chrystusa?”

Przed nami kolejna **pielgrzymka Rodzin Różańcowych do Leśnej Podlaskiej – 30 sierpnia**. Plakaty przygotowane przez Przeora sanktuarium leśniańskiego w odpowiednim czasie dotrą do Czcigodnych Księży Proboszczów. Pielgrzymce będzie przewodniczył ks. biskup Piotr Sawczuk. Za sprawy związane z przygotowaniem liturgii i medytacji różańcowej w tym roku odpowiada Rejon bł. Honorata Koźmińskiego pod przewodnictwem ks. Henryka Jakubowicza.

W dniach **11-13 września** w Domu Rekolekcyjnym Diecezji Siedleckiej w Nowym Opolu odbędą się „**Rekolekcje Fatimskie**”, którym będzie przewodniczył ks. **Krzysztof Czapla SAC, dyrektor Sekretariatu Fatimskiego**. Rozpoczęcie w piątek o godz. 16.00 Zakończenie w niedzielę obiadem o godz. 13.00. Głównym tematem rekolekcji będą objawienia z Fatimy. Natomiast 13 września o godz. 18.00 ks. Krzysztof będzie przewodniczył Eucharystii i nabożeństwu fatimskiemu w parafii św. Józefa w Siedlcach. Rekolekcje są skierowane przede wszystkim do członków Diecezjalnej Rady Żywego Różańca (otrzymałem już pierwsze zgłoszenia), ale mogą w nich uczestniczyć także chętni księża z naszej diecezji. Planowany koszt 130 zł. Serdecznie proszę jeśli będzie to konieczne o finansowe wsparcie świeckich uczestników rekolekcji.

We wrześniowym numerze miesięcznika Różaniec będzie artykuł o **Żywym Różańcu w naszej diecezji** (trochę historii i czasy obecne). Przypominam, iż ten miesięcznik jest podstawowym pismem formacyjnym dla Kół Żywego Różańca.

W październiku, w tygodniu misyjnym (czwartek) będziemy przeżywać kolejny **Ogólnopolski Dzień Modlitwy Różańcowej w intencji**

beatyfikacji naszej założycielki sługi Bożej Pauliny Jaricot i rozwoju Kół Żywego Różańca w naszej Ojczyźnie. Serdecznie proszę, aby tego dnia włączyć osoby z Żywego Różańca w posługi w czasie Eucharystii i nabożeństwa październikowego.

Z Chrystusowym pozdrowieniem

ks. kan. dr Paweł Wiatrak
Moderator diecezjalny Żywego Różańca

Siedlce, dnia 23 lipca 2015 r.

ks. Paweł Wiatrak
ul. Kościuszki 10
08-110 Siedlce
500 560 791
pwindmill@o2.pl

SZKOŁA DLA SPOWIEDNIKÓW

Informujemy Księży, że w dniach 18-23 października 2015 roku rozpocznie się kolejny, dwuletni cykl zajęć w Szkole dla Spowiedników. Szkoła ta jest prowadzona przez Zakon Braci Mniejszych Kapucynów – Prowincję Krakowską, pod patronatem Komisji ds. Duchowieństwa Konferencji Episkopatu Polski oraz we współpracy z Penitencjarcią Apostolską.

Podstawowy program Szkoły jest realizowany w czterech pięciodniowych sesjach odbywających się w ciągu dwóch lat. Zajęcia prowadzą zarówno wykładowcy uczelni katolickich jak i znani spowiednicy – praktycy. Ważnym elementem programu jest analiza konkretnych przypadków spowiedniczych.

Szkoła dla Spowiedników jest cenną pomocą w formacji kapłanów do posługi w sakramencie pojednania. (adres: Szkoła dla Spowiedników; Skomielna Czarna 1; 32-437 Skomielna Czarna). Zgłoszenia można nadsyłać (e-mail: szkoladla@gmail.com; tel.: +48796862401) do 1 października 2015 roku.

ks. dr Jerzy Duda

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, dnia 8 sierpnia 2015 r.

ZAPROSZENIE NA SPOTKANIE Z BISKUPEM SIEDLECKIM

Serdecznie zapraszam wszystkich Czcigodnych Księży Proboszczów na spotkanie z Biskupem Siedleckim Kazimierzem Gurdą otwierające nowy rok duszpasterski 2015/2016. Spotkanie rozpocznie się o **godz. 10.00** w czwartek, 10 września br. w sali wielofunkcyjnej przy parafii św. Józefa w Siedlcach.

Bp Piotr Sawczuk
Wikariusz Generalny

L. dz. 932/2015
Siedlce, dnia 21 sierpnia 2015 r.

SPOWIEDŹ STAŁA W KATEDRZE SIEDLECKIEJ PW. NIEPOKALANEGO PO CZĘCIA NMP

Dyżury spowiedników wyznaczonych z polecenia Kurii Diecezjalnej w Siedlcach zatwierdzone przez Biskupa Siedleckiego Kazimierzą Gurdę /aktualizacja dnia 1 września 2015 r./

Dzień miesiąca

Godziny – spowiednik – miejsce pełnionej posługi lub zwierzchnik – numer telefonu

1

godz. 09.00-11.00 Ks. prał. Józef Skorodiuk – kapelan/Kuria Diecezjalna (25)644-21-95

godz. 11.00-13.00 Ks. prał. Henryk Wierzejski – emeryt (25)633-35-04

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Katedralnej w Siedlcach (25)632-21-03

godz. 15.00-17.00 Ks. dr Jacek Wojda – wykładowca w WSD (25)631-57-61

2

godz. 09.00-11.00 Ks. Daniel Struczyk – Katolickie Radio Podlasie (25)644-72-73

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Siedlcach (25)643-56-97

godz. 13.00-15.00 Ks. prof. Michał Roman Szulik – UPH/Kuria Diecezjalna (25)644-21-95

godz. 15.00-17.00 Ks. Wojciech Gawalko – rezydent w Domu Księża Emerytów w Siedlcach (25)633-34-74

3

godz. 09.00-11.00 Ks. kan. Zbigniew Szczepańczyk – emeryt, WSD, Nowe Opole (25)631-57-61

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Ducha Świętego w Siedlcach (25)632-40-47

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Bożego Ciała w Siedlcach (25)643-55-25

godz. 15.00-17.00 Ks. Rafał Pietruczuk – wykładowca w WSD (25)631-57-61

4

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii pw. św. Maksymiliana Kolbe w Siedlcach (25)644-05-22

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii pw. bł. Męczenników Podl. w Siedlcach (25)632-27-66

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Miłosierdzia Bożego w Siedlcach (25)644-40-14

godz. 15.00-17.00 Ks. prof. Edward Jarmoch – UPH/Kuria Diecezjalna (25)644-21-95

5

godz. 09.00-11.00 Kapłan z Kościoła Garnizonowego w Siedlcach (25)644-04-99

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Suchożebry (25)631-45-19

godz. 13.00-15.00 Ks. Andrzej Karwowski – Sąd Biskupi (25)633-95-96

godz. 15.00-17.00 Ks. kan. dr Piotr Pačkowski – wykładowca w WSD (25)631-57-61

6

godz. 09.00-11.00 Ks. kan. Tadeusz Wasiluk – Dom Księży Emerytów w Nowym Opolu (25)631-57-61

godz. 11.00-13.00 Ks. Władysław Łuczuk – kapelan DPS „Dom nad Stawami” (25)633-34-74

godz. 13.00-15.00 Ks. Waldemar Mróz – notariusz Kurii Diecezjalnej (25)644-21-95

godz. 15.00-17.00 Ks. Łukasz Gomółka – prefekt alumnów WSD (25)631-57-61

7

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii Grębków (25)793-01-66

godz. 11.00-13.00 Ks. dr Piotr Pielak – Adm. Domu Księży Emerytów w Siedlcach (25)632-21-03

godz. 13.00-15.00 Ks. dr Mateusz Czubak – Kuria Diecezjalna (25)632-40-47

godz. 15.00-17.00 Ks. prałat Jan Dziega – kapelan Szpitala Wojewódzkiego (25)644-21-95

8

godz. 09.00-11.00 Ks. Jan Ornat – Dom Księży Emerytów w Nowym Opolu (25)631-30-33

godz. 11.00-13.00 Ks. dr Robert Mirończuk – Dyrektor Muzeum Diecezjalnego (25)644-98-65

godz. 13.00-15.00 Ks. Przemysław Radomyski – Duszpasterz Akademicki (25)644-21-95

godz. 15.00-17.00 Ks. prałat Bernard Błoński – Dyrektor Archiwum Diecezjalnego (25)632-40-47

9

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii św. Stanisława BM w Siedlcach (25)632-54-18

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Jastrzębie (25)642-43-75

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii pw. św. Jana Pawła II w Siedlcach

godz. 15.00-17.00 Ks. prałat Józef Miszczuk – emeryt (25)644-21-95

10

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii Stare Opole (25)631-56-34

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Mordy (25)641-54-37

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii pw. św. Józefa w Siedlcach (25)640-28-20

godz. 15.00-17.00 Ks. kan. dr Krzysztof Baryga – Kuria Diecezjalna (25)644-21-95

11

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii Krzesk (25)642-64-00

godz. 11.00-13.00 Ks. kan. dr Jan Pracz – rezydent w Domu Księży Emerytów w Siedlcach (25)633-34-74

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii pw. św. Maksymiliana Kolbe w Siedlcach (25)644-05-22

godz. 15.00-17.00 Ks. kan. dr Jacek Sereda – Kuria Diecezjalna (25)644-21-95

12

godz. 09.00-11.00 Ks. Marian Mitura – Dom Księży Emerytów w Nowym Opolu (25)631-57-61

godz. 11.00-13.00 Ks. Karol Jakubiak – kapelan Szpitala Miejskiego w Siedlcach (25)644-21-95

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Krynica (25)642-34-11

godz. 15.00-17.00 Ks. dr Tomasz Bieliński – Kuria Diecezjalna (25)644-21-95

13

godz. 09.00-11.00 Ks. kan. Burkat Wojciech – Dom Księży Emerytów w Siedlcach (25)633-34-74

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Bejdy (83)357-54-94

godz. 13.00-15.00 Ks. prałat Julian Józwick – Penitencjarz Kapituły Katedralnej w Siedlcach

godz. 15.00-17.00 Ks. dr Piotr Tymosiewicz – prefekt w Bursie św. Stanisława Kostki (25)631-57-61

14

godz. 09.00-11.00 Ks. kan. dr Zbigniew Tonkiel – par. Ducha Świętego w Siedlcach (25)633-87-90

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Bożego Ciała w Siedlcach (25)643-55-25

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Domanice (25)642-43-74

godz. 15.00-17.00 Ks. dr hab. Grzegorz Jaskiewicz – wykładowca w WSD (25)631-57-61

15

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii Radomyśl (25)641-73-20

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Zembry (25)796-00-19

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii pw. św. Józefa w Siedlcach (25)640-28-20

godz. 15.00-17.00 Ks. kan. dr Leszek Ostas – notariusz Kurii Diecezjalnej (25)633-95-96

16

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii pw. św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Siedlcach (25)643-56-97

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Mokobody (25)641-13-24

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Czolomyje (25)642-15-86

godz. 15.00-17.00 Ks. Maciej Majek – ojciec duchowny alumnów WSD (25)631-57-61

17

godz. 09.00-11.00 Ks. kan. dr Marek Matusik – Dyrektor Centrum Formacji Kapł. WSD (25)631-57-61

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Kotuń (25)641-43-80

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Ducha Świętego w Siedlcach (25)632-40-47

godz. 15.00-17.00 Ks. Tomasz Małkiński – Duszpasterz Akademicki (25)644-21-95

18

godz. 09.00-11.00 Ks. prof. Kazimierz Matwiejuk – wykładowca WSD (25)631-57-61

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Zbuczyn (25)641-63-20

godz. 13.00-15.00 Ks. prałat dr Konstanty Kusyk – emeryt, WSD (25)631-57-61

godz. 15.00-17.00 Ks. Krzysztof Domański – ekonom WSD (25)631-57-61

19

godz. 09.00-11.00 Ks. Stanisław Abramczuk – Dom Księży Emerytów w Nowym Opolu (25)633-95-96

godz. 11.00-13.00 Ks. Dariusz Denisiuk – Katolickie Radio Podlasie (25)644-72-73

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Wierzbno (25)793-46-14

godz. 15.00-17.00 Ks. Adam Pietrusik – prefekt i diecezjalny asystent KSM (25)632-21-03

20

godz. 09.00-11.00 Ks. kan. dr Grzegorz Stolarski – UPH/Kuria Diecezjalna (25)644-21-95

godz. 11.00-13.00 Ks. Jacek Wł. Świętek – Dyrektor I KLO w Siedlcach (25)632-10-77

godz. 13.00-15.00 Ks. Jan Tomasz Wakula – kapelan Szpitala Wojewódzkiego (25)632-21-03

godz. 15.00-17.00 Ks. Paweł Siedlanowski – Dyrektor KSP i KG w Siedlcach (25)644-01-12

21

godz. 09.00-11.00 Ks. kan. dr Zbigniew Zalewski – emeryt/Kuria Diecezjalna (25)644-21-95

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Skórzec (25)631-28-24

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii pw. św. Stanisława w Siedlcach (25)632-54-18

godz. 15.00-17.00 Ks. Edward Gołębiccki – Dom Księży Emerytów w Siedlcach (25)633-34-74

22

godz. 09.00-11.00 Ks. Franciszek Oleksiuk – Dom Księży Emerytów w Nowym Opolu (25)633-95-96

godz. 11.00-13.00 Ks. Wojciech Stefaniuk – prefekt alumnów WSD (25)631-57-61

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Pruszyń (25)631-36-24

godz. 15.00-17.00 Kapłan z parafii Katedralnej w Siedlcach (25)632-21-03

23

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii Oleksin (25)631-71-19

godz. 11.00-13.00 Ks. kan. Piotr Wojdat – Adm. Domu Księży Emerytów w Nowym Opolu (25)632-23-20

godz. 13.00-15.00 Ks. kan. Wojciech Hackiewicz – Kuria Diecezjalna (25)644-21-95

godz. 15.00-17.00 Ks. Jacek Wojdat – Sąd Biskupi (25)633-95-96

24

godz. 09.00-11.00 Ks. Tadeusz Wojtkowicz – Dom Księży Emerytów w Siedlcach (25)644-21-95

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Kopcie (25)793-50-24

godz. 13.00-15.00 Ks. Grzegorz Krasuski – rezydent/Kuria Diecezjalna (25)644-21-95

godz. 15.00-17.00 Ks. Krzysztof Piórkowski – wykładowca w WSD/psycholog (25)644-21-95

25

godz. 09.00-11.00 Ks. Krzysztof Pełka – Katolickie Radio Podlasie (25)644-72-73

godz. 11.00-13.00 Ks. Marcin Olek – Dyrektor Bursy św. Stanisława Kostki (25)631-57-61

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Hołubla (25)631-31-29

godz. 15.00-17.00 Ks. dr Grzegorz Koc – ojciec duchowny alumnów WSD (25)631-57-61

26

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii Krześlin (25)631-34-24

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Niwiski (25)631-43-24

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Paprotnia (25)631-21-24

godz. 15.00-17.00 Ks. Artur Zbański – Prefekt I KLO w Siedlcach (25)632-10-77

27

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii Wołyńce (25)643-52-91

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Wyszków (25)793-14-40

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Żeliszew (25)642-06-07

godz. 15.00-17.00 Ks. kan. dr Marek Paluszkiewicz – Dyrektor UNITAS i ARKA (502574004)

28

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii Wiśniew k. Siedlec (25)641-73-24

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Skórzec (25)631-28-24

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Dziewule (25)641-64-73

godz. 15.00-17.00 Ks. dr Paweł Kindracki – Dyrektor Instytutu Teologicznego (25)644-21-95

29

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii Krzymosze (25)631-51-24

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Wodynie (25)631-26-24

godz. 13.00-15.00 Kapłan z parafii Seroczyn (25)631-42-14

godz. 15.00-17.00 Ks. Marek Bieńkowski – Dyrektor Caritas Diecezji Siedleckiej (25)631-09-56

30

godz. 09.00-11.00 Kapłan z parafii Radzików (25)642-39-65

godz. 11.00-13.00 Kapłan z parafii Ruda Wolińska (25)642-31-80

godz. 13.00-15.00 Ks. kan. Jan Toczyski – emeryt, WSD (25)631-57-61

godz. 15.00-17.00 Kapłan z parafii pw. bł. Męczenników Podl. w Siedlcach (25)632-27-66

31

godz. 09.00-11.00 Ks. dr Jerzy Duda – Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego – Kuria (25)632-40-47

godz. 11.00-13.00 Ks. kan. Sławomir Kapitan – Dyrektor Katolickiego Radia Podlasie (25)644-72-73

godz. 13.00-15.00 Ks. Leszek Dąbrowski – Ekonom Diecezjalny (25)644-21-95

godz. 15.00-17.00 Ks. dr Marcin Bider – wicerektor WSD (25)633-95-96

Dyżur spowiedniczy w katedrze trwa w dni powszednie w godzinach 9.00-17.00.

**Nie ma dyżuru spowiedniczego w niedziele
oraz następujące uroczystości i święta kościelne:**

1. Drugi dzień Uroczystości Bożego Narodzenia;
2. Poniedziałek Wielkanocy;
3. Najświętszej Maryi Panny, Matki Kościoła (poniedziałek po Uroczystości Zesłania Ducha Świętego);
4. Świętej Bożej Rodzicielki Maryi (1 stycznia);
5. Objawienia Pańskiego (6 stycznia);
6. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski (3 maja);
7. Najświętszego Ciała i Krwi Pana Jezusa (Boże Ciało);
8. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny (15 sierpnia);
9. Wszystkich Świętych (1 listopada);
10. Wszystkich Wiernych Zmarłych (2 listopada);
11. TAKŻE: Wspomnienie św. Józefa Robotnika (1 maja);
12. Święto narodowe - Rocznica Odzyskania Niepodległości (11 listopada);
13. W Wigilię Bożena Narodzenia (24 grudnia) i w Wielką Sobotę trwa do godz. 13.00.

- **Za obecność w konfesjonale odpowiedzialny jest każdy wyznaczony kapłan lub proboszcz wyznaczonej parafii.**
- **W przypadku przeszkody każdy kapłan winien we własnym zakresie zapewnić zastępstwo.**
- **Wszelkie spostrzeżenia, prośby czy sugestie dotyczące funkcjonowania stałych dyżurów spowiedzi proszę kierować do:**
 - Kurii Diecezjalnej w Siedlcach, ul. Piłsudskiego 62, tel. (25)644-21-95,
 - Parafii Katedralnej Niepokalanego Poczęcia NMP w Siedlcach, (25)632-21-03 w. 21

ZMARLI KAPŁANI

KS. PRAŁAT PIOTR BURCZANIUK (1924-2015)

Urodził się 29 stycznia 1924 r. w miejscowości Bezwola w parafia Wohyń. Rodzicami jego byli Stanisław i Wiktoria z d. Uchaniuk, małżonkowie Burczaniuk, prowadzący gospodarstwo rolne.

Szkołę Podstawową ukończył w Wohyniu w 1938 r. Pierwszą klasę gimnazjalną ukończył w Leśnej Podlaskiej. Jednak dalszą naukę przerwała wojna światowa. Dopiero od 1944 r. kontynuował naukę w gimnazjum w Komarówce Podlaskiej. Następnie ukończył Liceum Biskupa Podlaskiego w Siedlcach (tzw. Biskupiak) i w 1948 r. otrzymał świadectwo maturalne.

W tym też roku wstąpił do Seminarium Duchownego w Siedlcach. Odbył sześćioletnie studia filozoficzno-teologiczne i 23 maja 1954 r. otrzymał święcenia kapłańskie z rąk biskupa Mariana Jankowskiego.

Pracował jako wikariusz w dwóch parafiach: w Korytnicy Węgrowskiej (1954-1957) i w parafii Narodzenia NMP w Białej Podlaskiej (1957-1962).

We wrześniu 1962 r. objął jako administrator parafię Ortel Królewski, w której pracował 18 lat. Prowadząc pracę duszpasterską, podjął także budowę plebanii i budynków gospodarczych. Parafianie z żalem żegnali odchodzącego proboszcza na inną placówkę.

Z dniem 10 lipca 1980 r. został proboszczem parafii Rossosz. Tutaj, również gorliwie pełnił obowiązki duszpasterskie, a także podejmował różne bieżące prace remontowo-budowlane, a wśród nich: remont parkanu na cmentarzu grzebalnym, budowę plebanii i remont budynków gospodarczych.

To z jego inicjatywy i przy wsparciu mieszkańców wioski Romaszki, wybudowano w latach 1980-1982 nowy murowany kościół, będący kaplicą mszalną, a przy niej dom mieszkalny oraz budynek gospodarczy. Przy kaplicy założono również cmentarz grzebalny, a całość została ogrodzona parkanem.

Doceniając jego gorliwość kapłańską, zaangażowanie duszpasterskie i liczne osiągnięcia gospodarcze w parafiach, biskup Jan Mazur

24 października 1986 r. mianował go kanonikiem gremialnym Kapituły Kolegiackiej Janowskiej, a 23 stycznia 1997 r. biskup Jan Wiktor Nowak powierzył mu urząd prałata archidiacona teje Kapituły.

Po ukończeniu 75 roku życia został zwolniony ze wszystkich obowiązków duszpasterskich w parafii i z dniem 5 lipca 1999 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w domu parafialnym w Rossoszu.

Z racji ukończonego 75 roku życia – zgodnie z przepisami Statutu Kapituły Kolegiackiej Janowskiej – został z dniem 26 marca 2000 r. zwolniony z urzędu prałata archidiacona i przeniesiony z grona kanoników gremialnych do grona kanoników honorowych.

Jako emeryt mieszkający w Rossoszu, nadal pomagał w duszpasterstwie parafialnym, a szczególnie w kaplicy w Romaszkach celebrował Mszę św. i inne nabożeństwa z udziałem miejscowych wiernych.

W tej parafii świętował jubileusze kapłaństwa: złoty i diamentowy. Cieszył się wielkim uznaniem i szacunkiem parafian, gdzie przez 19 lat był proboszczem, a przez 16 lat mieszkał jako emeryt.

W ostatnim czasie pogorszyło się jego zdrowie i kilka razy przebywał w szpitalu na leczeniu. Zmarł przed północą 8 maja 2015 r. w szpitalu w Białej Podlaskiej. Przeżył 91 lat w tym prawie 61 lat w kapłaństwie. Pan odwołał Go do siebie po długim i pracowitym życiu kapłańskim. Był jednym z najstarszych wiekiem, kapłanem naszej diecezji.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 11 maja 2015 r. w kościele parafialnym w Rossoszu. Mszy św. koncelebrowanej przewodniczył biskup siedlecki Kazimierz Gurda, który wygłosił homilię. „Dziś jesteśmy świadkami dobra, którego z Bożą łaską dokonał ks. Piotr. Jesteśmy wdzięczni za jego dobro materialne i za duchowe. To ostatnie jest niewidoczne, ale bardzo realne. Wielkość i znaczenie kapłaństwa nie są jednak zawarte w tym, co ksiądz zbudował, ale w czym uczestniczył poprzez przyjęcie sakramentu kapłaństwa, a tajemnicy obecności Boga w życiu człowieka, tajemnicy Jego miłosiernej miłości i Jego zwycięstwa nad śmiercią” – mówił Biskup Siedlecki.

Obecnych było około 90 kapłanów z biskupem Piotrem Sawczukiem. Świątynia napełniła się licznie przybyłymi wiernymi z parafii. Wystawiono poczty sztandarowe ze szkół i straży pożarnych. Grała miejscowa orkiestra dęta, a w strojach galowych i szyku reprezentacyjnym wartę przy trumnie zajęli miejscowi strażacy.

Po Mszy św. z wielką wdzięcznością i głębokim żalem pożegnano Zmarłego. Ks. Jan Babik, kanclerz Kurii Siedleckiej odczytał list kondolencyjny nadesłany przez ks. prałata Bogdana Sewerynika, pracownika watykańskiej Kongregacji ds. Biskupów, który wielokrotnie był gościem w parafii i utrzymywał serdeczne relacje z ks. Piotrem. W imieniu kolegów z roku święceń przemawiał ks. kan. Aleksander Kucharczuk, emeryt z Siedlec. Od wszystkich kapłanów i osób życia konsekrowanego pochodzących z parafii Rossosz przemówił ks. Józef Kuzawiński. W imieniu rodaków pochodzących z parafii Wołyn przemawiał ks. infułat Kazimierz Korszniewicz, emeryt z Międzyrzecza Podlaskiego. Jako zacnego prałata i kanonika Kapituły Kolegiackiej Janowskiej zegnał aktualny dziekan tejże Kapituły ks. prałat Roman Wiszniewski. W imieniu konfratrów dekanatu wisznickiego przemawiał ks. kan. Jan Pieńkosz, proboszcz i dziekan wisznicki. Od wszystkich parafian serdecznie dziękował Zmarłemu, za wszelkie dobro uczynione w parafii, przedstawiciel Radny Parafialnej z miejscowości Romaszki. Również słowa rodzinnego pożegnania i serdecznego wspomnienia wuja – kapłana wypowiedział siostrzeniec ks. Piotra. Na zakończenie przemówił miejscowy proboszcz ks. kan. Franciszek Izdebski, który podziękował wszystkim obecnym za modlitwę w intencji śp. Księdza Prałata.

Po Eucharystii ciało Zmarłego przeniesiono w kondukcje żałobnym na miejscowy cmentarz. Ostatniej stacji przewodniczył Biskup Siedlecki, uczestniczyli w niej także biskup Piotr, kapłani, siostry zakonne, poczty sztandarowe, delegacje, orkiestra i liczna rzesza wiernych. Ciało złożono na miejscowym cmentarzu grzebalnym w przygotowanym grobowcu.

Requiescat in pace.

ks. Bernard Błoński

KS. JANUSZ NETCZUK (1955-2015)

Ks. Janusz Netczuk urodził się 26 lipca 1955 r. w Międzyrzecu Podlaskim, jako syn Zygmunta (1924-2002) i Aleksandry z Trojanowskich, małżonków Netczuk. Szkołę Podstawową ukończył w Międzyrzecu Podlaskim i tam również uczył się w Liceum Ogólnokształcącym uzyskując świadectwo dojrzałości w 1975 r. W okresie szkoły średniej czynnie uczestniczył w posłudze liturgicznej ołtarza i aktywnie włączył się w ruch oazowy, pogłębiając systematycznie swoją formację duchową.

Zaraz po maturze wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Siedlcach. Podczas studiów seminaryjnych został wcielony do wojska i w latach 1975-1977 odbywał przymusową służbę wojskową w jednostce kleryckiej w Brzegu. Powrócił do seminarium i kontynuował formację seminaryjną. Święcenia kapłańskie otrzymał z rąk biskupa Jana Mazura, 13 lutego 1982 r. w katedrze siedleckiej.

Jako neoprezbiter został z dniem 1 marca 1982 r. skierowany do pracy duszpasterskiej w charakterze wikariusza w parafii Tuczna, a po kilku miesiącach od 30 lipca został wikariuszem w Serokomli. Następnie pracował jako wikariusz w Pilawie (1983-1984), Rozbitym Kamieniu (1984-1985), Miastkowie Kościelnym (1985-1987), Skrzyszewie (1987-1989), parafii Przemienienia Pańskiego w Łukowie (1989-1990), Wildze (1990-1991) i Huszczy (1991-1993).

Z dniem 11 sierpnia 1993 r. biskup Jan Mazur mianował go proboszczem parafii Trójcy Świętej w Paszenkach, a od 28 lipca 2004 r. został przeniesiony na urząd proboszcza parafii pw. św. Barbary w Doldze k. Międzyrzecza Podlaskiego.

Ostatnich kilka miesięcy jego życia naznaczonych było krzyżem choroby i cierpienia. Od końca grudnia ubiegłego roku, przez kilkanaście tygodni przebywał w szpitalach w Białej Podlaskiej i Lublinie, gdzie przeszedł poważne operacje, a od marca br. leczony był w Centrum Medycznym Epimigren w Osielsku k. Bydgoszczy. Mimo trwającej choroby, zmarł nagle w tymże ośrodku w piątek rano, 17 lipca 2015 r. Przeżył blisko 60 lat, w tym 33 lata w kapłaństwie.

Warto przypomnieć korzenie kapłańskiego powołania ks. Janusza. Rodzina Netczuków ma swoje unickie korzenie. Z tej rodziny na przełomie XIX i XX wieku wywodzili się trzej bracia kapłani: ks. Adolf Netczuk,

zmarłychwstaniec, zmarły w 1938 r., oraz dwaj kapłani z archidiecezji warszawskiej, ks. kan. Nikodem Netczuk, kapelan w powstaniu warszawskim, zmarły w 1965 r. i ks. kan. dr Józef Netczuk, sędzia sądu biskupiego w Warszawie, zmarły w 1952 roku.

Uroczystości pogrzebowe rozpoczęły się w piątek 24 lipca 2015 r. w parafii Dołha. Msza św. żałobna była celebrowana o godz. 20.00 pod przewodnictwem ks. inf. Kazimierza Korszniewicza, który także wygłosił homilię. Kaznodzieja wspominał zmarłego kapłana z czasów kleryckich jako „skromnego i grzecznego chłopaka, a jako kapłana delikatnego i subtelnego duszpasterza zatroskanego o wysoki poziom duszpasterstwa w parafiach, do których był posłany”. We Mszy św. uczestniczyło wielu kapłanów i wiernych z parafii Dołha, w której ks. Janusz był przez 11 lat proboszczem. Po Eucharystii trwało jeszcze modlitewne czuwanie przy trumnie z ciałem zmarłego kapłana.

Następnego dnia, w sobotę 25 lipca, ciało przewieziono do kościoła Chrystusa Króla w Międzyrzecu Podlaskim i tam odbyły się uroczystości pogrzebowe. Eucharystii przewodniczył bp Piotr Sawczuk, który także wygłosił homilię. „Dawał budujące świadectwo wiary w życie. A gdy sam zachorował, pokazał, że żyje tym, co głosił. To wielka rzecz wytrwać przy Bogu w godzinie próby” – mówił Kaznodzieja. Mszę św. koncelebrowało około 100 kapłanów, a kościół napełnił się wiernymi z miejscowej parafii, mieszkańcami Międzyrzecza Podlaskiego oraz wiernymi z parafii gdzie posługiwał zmarły.

Po zakończonej Mszy św. z ostatnim słowem pożegnania wystąpili: ks. kan. Antoni Przybysz, proboszcz parafii Zarzecz, kolega z roku święceń kapłańskich; ks. Adam Haraszczuk, proboszcz parafii Paszenki; Adam Toś przedstawiciel parafii Dołha; ks. Leszek Przybyłowicz, aktualny administrator parafii Dołha, który podziękował wszystkim zgromadzonym za obecność i wspólną modlitwę, a także przedstawiciel rodziny Zmarłego ks. Janusza, dziękując za troskę w chorobie, modlitwę i udział w pogrzebie. Ciało Zmarłego kapłana przeprowadzono w kondukcje żałobnym na miejscowy cmentarz w Międzyrzecu Podlaskim i złożono do grobu.

Requiescat in pace.

ks. Bernard Błoński

KS. PRAŁAT LEON ŁODZIŃSKI (1929-2015)

Ksiądz prałat Leon Łodziński, jako kapłan i misjonarz, chlubnie wpisał się w historię diecezji siedleckiej i w misyjną posługę polskich kapłanów. Przez 45 lat posługiwał na misjach w Brazylii. Był jednym z nielicznych polskich misjonarzy, a jedynym dotychczas kapłanem diecezji siedleckiej, o tak długim pobycie na misjach.

Urodził się 30 grudnia 1929 r. w miejscowości Łomnica w parafii Zbąszyń na terenie ówczesnej archidiecezji poznańskiej. Jego rodzicami byli Ignacy i Agnieszka z domu Tobys, małżonkowie Łodzińscy, prowadzący własne gospodarstwo rolne.

Naukę w zakresie Szkoły Powszechnej pobierał w rodzinnej wiosce. Wybuch drugiej wojny przerwał nauczanie. Ojciec został aresztowany i osadzony w obozie w Zbąszyniu. W domu rodzinnym pozostała matka z młodszym bratem, a on musiał schronić się u krewnych. Szczęśliwie ojciec powrócił z obozu w 1940 r. i także mały Leon wrócił do domu rodzinnego, Jednak od 1943 r. musiał podjąć przymusowe różne prace wyznaczone przez okupanta niemieckiego.

Po wyzwoleniu terenów rodzinnych i zakończeniu wojny, podjął w 1945 r., naukę w Gimnazjum w Wolsztynie, a następnie w Liceum czyli Małym Seminarium Duchownym Ojców Oblatów w Lublińcu Śląskim, które ukończył w 1949 roku.

Chcąc realizować swoje powołanie do kapłaństwa zgłosił się pierwotnie do seminarium w Gnieźnie, ale z braku miejsc nie został przyjęty. Skierował jednak podanie do Wyższego Seminarium Duchownego w Siedlcach i został przyjęty do grona alumnów na rok seminaryjny 1949/50. Odbił sześćdziesięcioletnie studia filozoficzno-teologiczne i dnia 4 czerwca 1955 r. otrzymał w katedrze siedleckiej święcenia kapłańskie z rąk bpa Ignacego Świrskiego.

W diecezji siedleckiej pracował jako wikariusz w parafiach: Sobienie Jeziory (1955-57) Sarnaki (1957-61) i Grębków (1961-62). Już jako kapłan nosił się z zamiarem wyjazdu na misje. Jednak niechętna postawa władz wobec Kościoła w ówczesnych czasach komunistycznych nie pozwalała na wyjazd misyjny.

Pojawiła się jednak możliwość wyjazdu do pracy duszpasterskiej wśród emigrantów polskich w Republice Południowej Afryki. Ks. Leon nawiązał kontakt z arcybiskupem Archidiecezji Cape Town w Republice

Południowej Afryki i po uzyskaniu zgody biskupa siedleckiego oraz pozwolenia Prymasa Polski otrzymał paszport i wizę na wyjazd. Latem 1962 r. wyjechał do Afryki do wspomnianej archidiecezji.

Tam posługiwał wśród polskiej emigracji przybyłej m.in. jako byli żołnierze Polskiej Armii na Zachodzie walczący na różnych frontach Europy podczas drugiej wojny światowej.

Jednak po roku otrzymał propozycję przyjazdu do Brazylii. Ówczesny biskup diecezji Jecarezinho Piotr Filipiak, polskiego pochodzenia, przyjął go do swojej diecezji. Do Brazylii przyjechał w październiku 1963 r. Po niedługim czasie został proboszczem parafii Senges. Od 1966 r. został proboszczem parafii św. Sebastiana w Wenceslau Braz. Tutaj w rozległej parafii otoczył opieką duszpasterską swoich wiernych. W ewangelizacji posługiwał się parafialną stacją radiową i prowadził systematyczne duszpasterstwo. Zdobył sobie zaufanie, życzliwość i wdzięczność parafian. W tej parafii duszpasterzował przez 42 lata. Otrzymał nawet tytuł honorowego obywatela miasta Wenceslau Braz. Z parafianami przeżywał złoty jubileusz 50-lecia kapłaństwa.

Jednak zdrowie zaczynało podupadać i potrzebował leczenia. Postanowił wrócić do kraju. Do Polski powrócił w czerwcu 2008 r. i zamieszkał w swojej rodzinnej miejscowości Łomnica, w obecnej archidiecezji poznańskiej. Jego biskup misyjny i parafianie ciągle interesowali się jego zdrowiem i utrzymywali kontakt z nim w Polsce.

Ks. Leon był na misjach 46 lat w tym 45 lat w Brazylii. Był jednym z nielicznych polskich misjonarzy, a jedynym dotychczas kapłanem diecezji siedleckiej, o tak długim pobycie na misjach. Przy wsparciu proboszcza parafii Łomnica i dziekana dekanatu zbąszyńskiego wydał w 2012 r., godny uwagi, album pt. „*Z Bogiem przez świat*”, opatrzone wieloma historycznymi zdjęciami, ukazując swoją posługę kapłańską i misyjną.

Będąc na misjach utrzymywał kontakt z diecezją siedlecką. Korespondował z biskupami i wielu kapłanami naszej diecezji. Interesował się diecezją siedlecką i cieszył się, gdy otrzymywał czasopismo urzędowe Kurii Diecezjalnej (Wiadomości Diecezjalne). Wielokrotnie, jako emeryt gościł w diecezji siedleckiej odwiedzając swoich kolegów kapłanów, składał wizyty biskupom i udzielał wywiadów w Katolickim Radiu Podlasie, a gazeta „Echo Katolickie” opublikowała jego wspomnienia i relacje z posługi misyjnej.

Biskup siedlecki Jan Mazur, doceniając jego gorliwość kapłańską i duszpasterską w posługiwaniu misyjnym, mianował go 6 stycznia 1991 r.

kanonikiem honorowym Kapituły Katedralnej Siedleckiej. Również na prośbę biskupa misyjnego, papież Benedykt XVI dnia 7 czerwca 2005 r. odznaczył go godnością kapelana honorowego Jego Świątobliwości (prałat).

Będąc już w kraju, pomagał w miarę swoich sił w parafii Łomnica, miejscu swego zamieszkania. Jednak stan zdrowia ks. Leona pogarszał się i potrzebował on systematycznej opieki lekarskiej oraz dializy nerek. W swojej chorobie był otoczony życzliwością i pomocą bliskich z rodziny i fachową opieką lekarzy ze szpitalu w Nowym Tomysłu. Mimo pogarszającego się zdrowia doczekał i uroczyście świętował w 2015 r. diamentowy jubileusz 60-lecia kapłaństwa w parafii chrztu – Zbąszyń i w parafii Łomnica, aktualnej parafii miejsca zamieszkania.

Nagle pogorszenie stanu zdrowia nastąpiło w sobotę, 1 sierpnia, przewieziony został do szpitala w Nowym Tomysłu i poddany intensywnej opiece medycznej. Tam zmarł dnia 2 sierpnia 2015 r. w 86 roku życia i skończywszy pełne 60 lat kapłaństwa.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 6 sierpnia 2015 r. w kościele parafialnym pw. św. Wawrzyńca w Łomnicy. Dzień był słoneczny i upalny. Obecni byli dwaj biskupi: bp Damian Bryl, biskup pomocniczy archidiecezji poznańskiej i bp Piotr Sawczuk, biskup pomocniczy diecezji siedleckiej. Koncelebrowało ponad 20 kapłanów, większość z archidiecezji poznańskiej oraz dwaj z diecezji siedleckiej: ks. Bernard Błoński i ks. Jarosław Ruciński. Homilię pogrzebową wygłosił ks. Rafał Krakowiak, aktualny proboszcz parafii Kiekrz, a poprzednio proboszcz w Łomnicy i przyjaciel Zmarłego. Kaznodzieja ukazał postać i osobowość kapłańską ks. Leona, w kontekście jego testamentu, osobistych spotkań, trwającej wdzięcznej pamięci parafian z Brazylii i z Łomnicy. Na początku liturgii pogrzebowej odczytano biogram ś.p. ks. Leona, sporządzony przez Kurię Siedlecką i publikowany w mediach diecezjalnych. Natomiast po homilii odczytano list pożegnalny nadesłany z parafii Wenceslau Braz, w którym parafianie dziękowali, po raz kolejny, za dłuгоletnią posługę duszpasterską, wyrażając głęboką miłość i wdzięczność. „Straciliśmy przyjaciela na ziemi, ale mamy nowego przyjaciela u Boga” – tymi słowami kończyło się pożegnanie parafian z Brazylii.

Na modlitwie, w niedużym kościele i wokół niego, zgromadzili się licznie przybyli wierni, rodzina, przyjaciele i znajomi ks. Leona z różnych parafii. Przy trumnie wartę honorową zaciągnęli miejscowi strażacy. Liturgię i śpiewy przygotowały schola i chór parafialny. Nawiązaniem do dłuгоletniego pobytu i pracy w Brazylii była flaga brazylijska rozpostarta na trumnie oraz tradycyjne kapłańskie elementy: biret, stuła i kielich mszalny.

Po zakończonej Eucharystii przemówili obecni na uroczystości pogrzebowej biskupi. Biskup Damian, w imieniu Arcybiskupa Poznańskiego i własnym, podziękował wszystkim przybyłym kapłanom, parafianom i miejscowym duszpasterzom, za życzliwe przyjęcie ks. Leona w jego rodzinnej parafii Łomnica. Biskup Piotr w imieniu Biskupa Siedleckiego i własnym oraz całej diecezji dziękował Zmarłemu za gorliwą posługę kapłańską i misyjną, z której dumna jest także diecezja siedlecka.

Następnie ciało kapłana zostało przeprowadzone w kondukcje żałobnym na cmentarz parafialny. W ostatniej drodze pożegnania szli obaj biskupi, kapłani, rodzina, przyjaciele, strażacy i parafianie. Na szczególną uwagę zasługiwał fakt, że na trasie konduktu pogrzebowego, były wywieszane prawie na każdym domu, różne flagi przyozdobione kirem żałobnym. To był na pełno wyraz wdzięczności parafian wobec swego rodaka, kapłana i misjonarza.

Na cmentarzu, ostatnie pożegnanie od mieszkańców Łomnicy wypowiedziała pani sołtys tej miejscowości. Natomiast aktualny proboszcz ks. Cezary Kuciński podziękował wszystkim za obecność i modlitwę informując o licznych zamówionych Mszach św. w intencji zmarłego kapłana.

Zgodnie z testamentem ks. Leona, trumna z jego ciałem została złożona do grobu ziemnego na miejscowym cmentarzu, przy krzyżu nieopodal kaplicy cmentarnej. Liczne wieńce, kwiaty i zapalone znicze pokryły mogiłę. Uczestnicy pogrzebu zgromadzili się jeszcze w miejscowej świetlicy na wspólny posiłek. Tutaj, dwa miesiące wcześniej ks. Leon przyjmował swoich Gości podczas świętowania diamentowego jubileuszu 60 lat kapłaństwa.

Ksiądz Leon Łodziński, jako kapłan i misjonarz, chlubnie wpisał się w historię diecezji siedleckiej i w misyjną posługę polskich kapłanów. Wyrazy uznania dla jego działalności misyjnej były wielokrotnie wyrażane przez krajowe instytucje misyjne. Także Diecezja Siedlecka wielokrotnie przywoływała Jego osobę i posługę kapłańską w kontekście udziału w misji „ad gentes”. Natomiast piszący to wspomnienie, jako diecezjalny duszpasterz ds. misyjnych, jest wdzięczny księdzu Leonowi za spotkania już w kraju, udzielone wywiady, świadectwo posługi misjonarza oraz pozostawiony obraz gorliwego kapłana naszej diecezji oddanego misyjnemu dziełu Kościoła.

Requiescat in pace.

ks. Bernard Błoński

DODATEK

Ks. Kazimierz Matwiejuk, WSD Siedlce

CHRYSTUS WOBEC CIERPIENIA

Cierpienia i choroby człowieka stanowią jeden z najtrudniejszych egzystencjalnych problemów ludzkości. Dotyczy on wszystkich ludzi. Doświadcza ją go także chrześcijanie. Oni trwając w Chrystusie, jedynym Zbawicielu świata, potrafią dostrzec w cierpieniu sens i jego wartość. Ukrzyżowany i zmartwychwstały wcielony Syn Boży ukazał jego wymiar zbawczy.

1. Soteryjny wymiar cierpień Chrystusa

Na kartach Ewangelii zostały utrwalone liczne wydarzenia świadczące o istnieniu cierpienia. Jedne cierpienia były związane z chorobami, czy zniewoleniem przez szatana, inne były spowodowane przez złość i nienawiść ludzi. Czasem przeradzały się one w zaplanowane prześladowania.

Do tego świata został posłany Jezus Chrystus, *aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne* (J 3,16). Wcielony Syn Boży swoim cierpieniem, które osiągnęło szczyt na Kalwarii i dopełniło Jego rezurekcją, „pokazał”, że ono ma sens. Zmartwychwstały Zbawiciel jest dla człowieka wierzącego źródłem w zrozumieniu ludzkich cierpień i mocą w ich dźwiganiu¹.

Wcielony Syn Boży został posłany przez Ojca na ziemię do wszystkich ludzi. Chrystus zaproponował swoim słuchaczom Dobrą Nowinę. Jest ona adekwatną odpowiedzią na wszystkie ich życiowe problemy. Wielu ze słuchających nauczania Jezusa z Nazaretu przyjęło orędzie zbawienia. Było ono pomocą zwłaszcza tym, którzy przeżywali stan beznadziejności, czy byli pogrążeni w pesymizmie lub w życiowej rezygnacji. Ewangelia budziła optymizm i nadzieję. Ukazywała człowiekowi sens przeżywanych trudności, niezrozumiały dla jego umysłu. Wskazywała na ostateczny cel ludzkiej egzystencji, niebo, gdzie nie będzie cierpienia, ani łez.

¹ Jan Paweł II, List apostolski *Salvifici doloris*, http://www.opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/listy/salvifici.html (24.04.2013) nr 14.

Jezus Chrystus podczas ziemskiego życia troszczył się o cierpiących. Był bardzo wrażliwy na ból człowieka. Pocieszał strapionych i zasmuconych. Tak było w przypadku córki Jaira, przełożonego synagogi, którą wskrzesił (por. Mk 5,35-36; Mt 9,23-26; Łk 8,49-56). Jezus był dla ludzi cierpiących lekarzem duszy i ciała. Liczni przychodzili do Niego, aby ich uzdrowił. Trędowaty człowiek wołał: *Panie, jeśli zechcesz, możesz mnie oczyścić* (Łk 5,12). On, dotknięty nieuleczalną chorobą i skazany na życie z dala od ludzi zdrowych, dostrzegł ratunek dla siebie w Proroku z Nazaretu. Słyszał o Nim. Stąd jego pokorna prośba: *jeśli chcesz*. Jezus, łamiąc zakaz zbliżania się do takich chorych, wyciągnął do niego rękę. Dotykał go i uzdrowił (Łk 5,13).

Jezus uzdrowił teściową Szymona (Mk 1,30-32). Ten cud miał miejsce w Kafarnaum. Kobieta miała gorączkę. Jezus dowiedział się o tym od swoich uczniów, Jakuba i Jana. Udał się do domu Szymona. Wziął chorą za rękę i ją podniósł. Gorączka opuściła cierpiącą kobietę.

Chrystus uwalniał ludzi z duchowych zniewoleń. Wypędzał złe duchy (Łk 4,33-36). Tak uczynił z człowiekiem opętanym przez ducha nieczystego. Ten wiedział kim jest Jezus. Mówił o Nim, że jest *Świętym Bożym*. Jezus kategorycznie nakazał mu uciszyć się i opuścić człowieka opętanego. Zły duch wyszedł z chorego.

Chrystus uzdrowił opętanego, którego miał w niewoli szatan o imieniu Legion, ponieważ wiele duchów opanowały tego człowieka (Łk 8,26-33). Zły duch nazwał Jezusa Synem Boga Najwyższego. Jezus owe nieczyste duchy wysłał w trzodę świń, które rzuciły się w wodę i zatoniły. O uwolnienie od złego ducha prosił Jezusa ojciec młodego chłopca (Łk 9,37-43). Jezus spełnił jego prośbę. Nakazał złemu duchowi wyjść z udręczonego dziecka. Wydarzenia wypędzania złych duchów z opętanych były okazją do poznania prawdy o Jezusie z Nazaretu. On posiada boską moc. Demony są Mu posłuszne. Świadkowie tych uzdrowień byli zdziwieni Jego mocą. Wielu z nich uznało w Jezusie prawdziwego Mesjasza.

Chrystus wskrzeszał umarłych. Wtedy uwidoczniła się najbardziej Jego wrażliwość i zrozumienie dla ludzkiego cierpienia. Tak było w przypadku młodzieńca z wioski Nain (Łk 7,11-17). Zmarły był jedynakiem. Jezus widział zboląłą matkę zmarłego. Okazał jej litość, przywracając syna do życia. Wskrzeszając zaprzyjaźnionego Łazarza (J 11,1-44) objawił prawdę o sobie. Powiedział jego siostrze Marii, że jest *Życiem i Zmartwychwstaniem*. Ten fakt był wydarzeniem niecodziennym, ponieważ Łazarz

przebywał w grobie od czterech dni i jego ciało było już w rozkładzie. Jezus stojąc przy jego grobie kazał usunąć kamień od wejścia. Uwielbił swego Ojca, a zmarłemu Łazarzowi kazał wyjść z grobu. Łazarz został wskrzeszony. Wielu uwierzyło, że Jezus jest obiecany Zbawicielem.

Misja Chrystusa wobec chorych i potrzebujących była wypełniana w świetle proroctwa Izajasza, które wybrzmiało podczas nabożeństwa w nazaretańskiej synagodze w pamiętny szabat. Jezus odczytał słowa proroka: *Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie i odniósł je do siebie. Powiedział: Dziś spełniły się te słowa, któreście słyszeli* (Łk 4,18).

Jezus wyjaśniał pochodzenie cierpienia. W przekonaniu Żydów cierpienie było karą za grzechy. Jezus nie zaprzecza takim opiniom. Cierpienie może być karą za niewłaściwe życie. Nieodpowiedzialne postępowanie może ściągnąć dramatyczne skutki. Może być przyczyną śmierci.

Cierpienie może pobudzić człowieka do refleksji i nawrócenia. Niejednokrotnie jest okazją do *spektakularnego* objawienia się wielkich spraw Bożych. Taki zamysł Boży towarzyszył uzdrowieniu niewidomego od urodzenia (zob. J 9,1-41). Ten człowiek był żebrakiem. Wszyscy go znali. Widzieli jego niedolę. Wspierali go na miarę swoich możliwości. Uczniowie Jezusa, widząc tego człowieka, zapytali swego Nauczyciela: *Rabbi, kto zgrzeszył, że się urodził niewidomym – on czy jego rodzice?* Tym pytaniem podzielali powszechne przekonanie, że cierpienie jest karą za czyjeś winy. Chrystus powiedział: *Ani on nie zgrzeszył, ani rodzice jego, ale [stało się tak], aby się na nim objawiły sprawy Boże.*

Jezus uzdrowień dokonywał na oczach świadków. Dokonując cudu uzdrowienia wykonywał pewne czynności. Używał znaków, które ze swej natury nie mogą sprawić uzdrowienia, np. czynił błoto ze śliny, by je nałożyć na oczy chorego. Kazał mu się obmyć w sadzawce Siloe, Posłany. Człowiek powrócił widząc. Gesty Jezusa miały wymiar pouczenia. One były narzędziem do objawienia Jego boskiej mocy².

Cudowne uzdrowienie niewidomego miało miejsce w szabat. Wielu wielbiło Jezusa za dokonany cud. Faryzeusze byli tym faktem zgorzeleni. Dla nich było jasne, że człowiek dokonujący uzdrowienia w szabat nie był

² Zob. K. Romaniuk, A. Jankowski, L. Stachowiak, *Komentarz praktyczny do Nowego Testamentu*, t. I, Pallottinum, Tyniec-Poznań-Kraków 1999, s. 492-493.

od Boga. Próbowali na różne sposoby uzasadnić swoją opinię. Przesłuchiwali rodziców, którzy potwierdzili, że uzdrowiony jest ich dzieckiem, że był niewidomy od urodzenia, ale nie wiedzą jak odzyskał wzrok. Uzdrowiony wyznał przed faryzeuszami, że jego Uzdrowiciel nie może być grzesznikiem. Reakcją faryzeuszów było wyrzucenie uzdrowionego. On zaś wyznał wiarę w Syna Człowieczego.

Ewangelia Jezusa, a zwłaszcza zakończenie Jego ziemskiej działalności, rzuciły Boże światło na sens ludzkiego cierpienia³. Wcielony Logos głosił, że do zbawienia idzie się drogą krzyża. On nie tylko o tym mówił, ale z pokorą przyjmował wszelkie upokorzenia, oszczerstwa, wreszcie krzyż, na którym Go powieszono na Golgocie. Ukrzyżowany trzeciego dnia zmartwychwstał.

Jezus w swoim nauczaniu niejednokrotnie zapowiadał, że będzie prześladowany. Mówił, że będzie wydany w ręce ludzi (Łk 9,44). Wiedział, że jest niewygodny dla faryzeuszów i starszyny żydowskiej, którzy bardziej troszczyli się o zachowanie tradycji, kształtowanej przez Talmud, niż o głoszenie Bożego Objawienia, znanego im z Biblii. Oni nie chcieli przyjąć nauki Jezusa, dlatego szukali okazji i sposobu, aby Go zabić. Trudności, jakie Jezus przeżywał podczas swego ziemskiego życia, osiągnęły kształt krzyża, z którym poszedł na Kalwarię. Krzyż nie był znakiem Jego winy, ale znakiem ludzkich grzechów, które wziął na siebie.

Wcielony Syn Boży poszedł z krzyżem na Golgotę, aby wybawić ludzi z ich grzechów. Te bowiem, jako złe czyny rozumnego i wolnego człowieka, są przyczyną jego cierpienia i śmierci duchowej. Tam Chrystus złożył swoje życie jako ofiarę przebłagalną za grzechy świata (1J 2,2). Z tej ofiary wszyscy ludzie, dzięki sakramentom, mogą czerpać życie w obfitości (J 10,10).

Niewinny Jezus obarczył się winą grzeszników. Przyjął na swoje barki wszystkie dolegliwości ludzi cierpiących fizycznie i duchowo. Posłuszny woli swego Ojca zgodził się na cierpienie. Ono było wyrazem, że Chrystus, powodowany miłością do każdego człowieka, cierpi za niego i dla niego. Cierpienie Słowa Wcielonego miało charakter zbawczy. Dzieło odkupienia, którego Wcielony Logos dokonał na krzyżu, pozwala człowiekowi nie tylko zrozumieć sens własnego cierpienia, ale w nim uczestniczyć. To uczestnictwo w zbawczych cierpieniach Zbawiciela i w Jego zmartwychwstaniu jest inicjowane przez sakrament chrztu. Ochrzczony jest uzdolniony do

³ Jan Paweł II, dz. cyt., nr 15.

tego, aby swoje cierpienia łączyć z krzyżem swego Zbawiciela, który został olśniony chwałą Jego rezurekcji.

Jezus na krzyżu dokonał wyzwolenia ludzkości z cierpień wiecznych. Zwyciężył grzech, piekło i szatana. Objawił też zbawczy sens doczesnych ludzkich cierpień. Owoce zbawienia, płynące z Jego krzyża są zaofiarowane wszystkim ludziom. Ci przyjmują je dzięki wierze w Ukrzyżowanego, który zmartwychwstał⁴.

2. Cierpienia uczniów Chrystusa

Chrystus, doświadczany cierpieniem, nie ukrywał, że podobny los spotka Jego uczniów. Oni będą cierpieć z powodu Jego imienia. *Podniosą na was ręce i będą was prześladować. Wydadzą was do synagog i do więzień oraz z powodu mojego imienia wlec was będą przed królów i namiestników* (Łk 21,12). Uczniowie będą doświadczać nienawiści. Jezus tłumaczył: *jeżeli was świat nienawidzi, wiedźcie, że Mnie wpierw znienawidził* (J 15,18). Zapewniał jednak, że w tych doświadczeniach nie pozostaną osamotnieni. *Gdy was poprowadzą, żeby was wydać, nie martwcie się przedtem, co macie mówić; ale mówcie to, co wam w owej chwili będzie dane. Bo nie wy będziecie mówić, lecz Duch Święty* (Mk 13,11).

Chrystus dawał pociechę dla swoich podopiecznych. Wzywał ich do radykalnego pójścia za sobą i odważnego oraz mężnego trwania. Dla Apostołów, którzy w szczególny sposób zostali przez Jezusa wybrani, prześladowania będą próbą wierności wobec Niego. Ta niełatwa próba, po umocnieniu ich mocą Ducha Świętego, owocowała zwycięstwem.

Cierpienia związane z licznymi prześladowaniami wyznawców Chrystusa odsłaniają tajemnicę ich zbawienia. Oni krocząc drogą krzyża doświadczały na niej wielkości mocy Boskiego Nauczyciela. Duchowe zjednoczenie z Nim uzdalniało prześladowanych do heroizmu⁵.

Apostołowie dawali odważnie świadectwo o Chrystusie. Głosili Go w różnych miejscach ówczesnego cywilizowanego, ale też barbarzyńskiego, świata. Widzieli owoce swej pracy ewangelizacyjnej. Wzrastało grono wyznawców wcielonego Syna Bożego, którzy trwanie przy Nim potwierdzili niejednokrotnie męczeństwem. Jednym z pierwszych męczenników,

⁴ Tamże, nr 19.

⁵ Tamże, nr 26.

ze względu na Chrystusa, był Szczepan. On należał do grupy siedmiu, którzy organizowali działalność charytatywną w gminie jerozolimskiej. Zyskał popularność dzięki mądrości, jaką posiadał. Szczepan otrzymał dar czynienia wielkich znaków i cudów. Był napełniony Duchem Świętym. Jego nauczanie nie podobało się wielu. Członkowie synagogi Wyzwoleńców postanowili podburzyć lud przeciwko Szczepanowi. Oskarżyli go o bluźnierstwa, jakie rzekomo wypowiadał przeciwko Mojżeszowi i Bogu. Postawili go przed sanhedrynem.

Szczepan wobec trybunału sędziowskiego dał przekonujące świadectwo o Chrystusie. Został skazany na ukamienowanie. Męźnie znosił cierpienie. A za swoich oprawców modlił się: *Panie, nie licz im tego grzechu! Po tych słowach skonał* (Dz 7,60). Świadkiem męczeńskiej śmierci Szczepana był Szawel.

Podczas prześladowania w Kościele jerozolimskim, które wybuchło po ukamienowaniu Szczepana, Szawel chciał zabijać innych wyznawców Chrystusa. W drodze do Damaszku, gdzie miał dokonać uwięzienia chrześcijan, przeżył spotkanie ze zmartwychwstałym Jezusem. Ono zaowocowało jego nawróceniem. Ananiasz pouczył go o Słowie Wcielonym i go ochrzcił. Odtąd Paweł, umocniony Duchem Świętym, stał się odważnym apostołem wcielonego Syna Bożego. W swoje działalności misyjnej przeżył wiele cierpień. Przyjmował je bez wyrzutów. Zapewniał, że są ono dla niego radością. Twierdził: *raduję się w cierpieniach za was i ze swej strony w moim ciele dopełniam braki udreń Chrystusa dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół* (Kol 1,24-27). Jego radość wypływała z poznania i doświadczenia tajemnicy chwalebnej krzyża Jezusa. Krzyż był wyrazem bezinteresownej i wielkodusznej Jego miłości do każdego człowieka. Dopełnienie przez Apostoła Narodów udreń Chrystusa nie było jakimś uzupełnieniem Jego ofiary krzyżowej, ale manifestacją pragnienia trwania w Nim przez przyjmowanie swoich codziennych krzyży. Te zaś były dla Pawła okazją do potwierdzania, że jest otwarty na Bożą łaskę, która jest do zbawienia konieczna potrzebna.

Taki styl życia jest wielkim świadectwem dla ludzi. W ten sposób Paweł i każdy ochrzczony dopełnia udreń Chrystusa, ponieważ świat widzi w nich miłość Boga, która jedynie zbawia. Ten zbawczej mocy obecnie nie można zobaczyć w Jezusie uwielbionym, przebywającym w niebie. Ona się objawia w cierpieniach Jego wyznawców. W ten sposób buduje się Kościół⁶.

⁶ H. Langkammer, *Życie człowieka w świetle Biblii. Antropologia biblijna Starego i Nowego Testamentu*, Rzeszów 2004, s. 208.

Cała historia Kościoła jest naznaczona heroizmem świadków wiary w Chrystusa Zbawiciela. Św. Ignacy, biskup Kościoła antiocheńskiego (ok. + 107), w czasie prześladowań za panowania cesarza Trajana (98-117), został aresztowany i wysłany pod eskortą żołnierzy do Rzymu. Tam miał być rzucony dzikim zwierzętom na pożarcie w czasie organizowanych igrzysk. W liście do Rzymian, którzy podejmowali starania, aby go uwolnić, napisał, by zaniechali tych starań. „Pozwólcie mi stać się pożywieniem dla dzikich zwierząt, dzięki którym dojdę do Boga. Jestem Bożą pszenicą. Zostanę starty zębami dzikich zwierząt, aby stać się czystym chlebem Chrystusa. Proście za mną Chrystusa, abym za sprawą owych zwierząt stał się żertwą ofiarną dla Boga”⁷. Został rozszarpany przez dzikie zwierzęta na arenie Koloseum w Rzymie⁸.

Święty Cyprian, męczehski biskup Kartaginy (+ 258), żył w czasach cesarza Waleriana, który po okresie życzliwości wobec chrześcijan, uległ swemu podskarbiemu Marianowi i pod sankcją kary śmierci zabronił chrześcijanom udziału w zgromadzeniach liturgicznych. Opornych nakazał karą konfiskatą majątku, wygnaniem, nawet śmiercią. Biskup Cyprian został wezwany do złożenia ofiary bożkom. Gdy odmówił, został zesłany do miasteczka Curubis w Afryce prokonsularnej. Tam przebywał przez rok. W lipcu 258 roku sprowadzono go do Kartaginy i ponownie zażądano, aby złożył ofiarę bożkom. Biskup stanowczo odmówił i wtedy sędzia rzymski wydał na niego wyrok śmierci. Gdy biskup usłyszał słowa wyroku: „Postanawiamy, aby Tascjusz Cyprian został ścięty mieczem”, powiedział: „Bogu niech będą dzięki”. Chrześcijanie zgromadzeni w pobliżu sądu wołali: „I my także chcemy umrzeć z nim”. Wyrok na biskupie został wykonany⁹.

Heroicznym świadkiem wiary była św. Agnieszka (+ 305). Ona już w dziewiątym roku swego życia ślub czystości, poświęcając je Jezusowi Chrystusowi, niebieskiemu Oblubieńcowi. Wierna tej obietnicy oddała swoje życie w obronie dziewictwa. Miało to miejsce podczas prześladowań chrześcijan za panowania cesarza Dioklecjana (285-305). Nad życie ciała ceniła ona dziewiczą czystość. Wierzyła, że tak winna kochać swego boskiego Oblubieńca¹⁰.

⁷ F. Drączkowski, *Patrologia*, Pelplin-Lublin 1998, s. 36.

⁸ Św. Ignacy Antiocheński, *List do Rzymian*, w: *Liturgia Godzin*, t. IV, Poznań 1988, s. 1277.

⁹ *Święci męczennicy Korneliusz, papież, i Cyprian, biskup*, www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/09-16a.php3 (20.07.2015).

¹⁰ Zob. *Liturgia Godzin*, t. III, Poznań 1987, s. 1055.

W XIX w. ze względu na Chrystusa byli prześladowani i umierali unicy. Dnia 24 stycznia 1874 roku w obronie wiary katolickiej i jedności z Ojcem Świętym zostało zastrzelonych w Pratulinie przez carskich żołnierzy 13 katolików obrządku wschodniego. Symbolem ich katolicyzmu była miejscowa unicka cerkiew. Stanęli w jej obronie, gdy władze carskie postanowiły przekazać ją prawosławnym. Męczennicy z Pratulina zostali wyniesieni do chwały ołtarzy w Rzymie, 6.10.1996 roku, przez papieża Jana Pawła II¹¹.

Wiek XX był wiekiem totalitaryzmów, zwłaszcza niemieckiego hitleryzmu i sowieckiego stalinizmu. Był to wiek bardzo licznych męczenników. Zarówno przed II wojną światową, jak i po jej zakończeniu, wyznawcy Chrystusa byli prześladowani przez ateistyczne systemy władzy. Niemieckie obozy koncentracyjne i łagry sowieckie są synonimami hekatomb ludzkich cierpień i niesprawiedliwości, jakiej człowiek dopuścił się wobec swoich bliźnich.

Symbolem tych, którzy w imię Chrystusa stali się bezinteresownym darem dla innych, był franciszkanin Maksymilian Maria Kolbe (+ 1941). On poszedł do bunkra na śmierć głodową za współwięźnia, Franciszka Gajownicza, który został wytypowany na śmierć, jako ofiara odwetu hitlerowców za ucieczkę więźnia z obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. Gajowniczek przeżył obóz. Natomiast ojciec Maksymilian został zabity zastrzykiem fenolu w bunkrze głodowym. Nastąpiło to 14 sierpnia 1941 roku, w wigilię uroczystości Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny. O Maksymilian został beatyfikowany przez Pawła VI, 17 października 1971 roku. Kanonizował go Jan Paweł II w Rzymie, 10 października 1982 roku.

Świadectwo wierności Bogu podczas ostatniej wojny złożyły siostry nazaretanki z Nowogródka, zamordowane 1 sierpnia 1943 roku przez niemieckich okupantów. One żyły na co dzień wg słów Jezusa, który zapewniał, że kto traci swe życie z Jego powodu, ten je zachowa na wieczność (Mk 8,27-35). We wspólnocie zakonnej dorastały do aktu ofiarowania swego życia za aresztowanych członków polskich rodzin, przeznaczonych na rozstrzelanie, a także za miejscowego księdza poszukiwanego przez gestapo. Zostały beatyfikowane 5 marca 2000 r. przez Jana Pawła II.

Papież z Polski, w Warszawie 13 czerwca 1999 roku, beatyfikował 108 sług i służebnic Bożych, męczenników Kościoła w Polsce z okresu II

¹¹ Zob. K. Matwiejuk, *Błogosławieni męczennicy podlascy*, Siedlce 1997.

wojny światowej¹². Byli wśród nich duchowni i osoby świeckie: 3 biskupów, 52 księży diecezjalnych, 26 księży zakonnych, 3 alumnów seminariów duchownych, 7 braci zakonnych, 8 siostr zakonnych oraz 9 wiernych świeckich¹³. Wszyscy złożyli heroiczne świadectwo wierności Bogu, Jego prawu w trudnym okresie dla Kościoła, bo w czasie prześladowań przez niemieckich nazistów. Złączyli oni ofiarę swojego życia z ofiarą Jezusa Chrystusa.

Symbolem cierpienia za Chrystusa i Kościół, który w okresie wojującego komunizmu był zdecydowanym obrońcą uciśnionych i prześladowanych, był duszpasterz *Solidarności* ksiądz Jerzy Popiełuszko (+ 1984)¹⁴. Jego życie i praca duszpasterska przypadły na okres wojującego ateizmu państwowego. Ks. Jerzy demaskował krzywdę ludzi jako skutek niesprawiedliwości władz rządowych. Prowadzono przeciw niemu kampanię oszczerstw, w czym celował rzecznik rządu, Jerzy Urban. Ks. Jerzy pomimo szykan ze strony czynników państwowych i esbeckich oraz pomówień i oszczerstw w środkach masowego przekazu był rzecznikiem i obrońcą godności człowieka, praw ludzkich do wolności, sprawiedliwości, miłości i prawdy. Był heroldem Pawłowego i papieskiego nauczania, że zło należy zwyciężać dobrem (por. Rz 12,21).

Ksiądz Jerzy został porwany 19 października 1984 roku przez trzech funkcjonariuszy resortu spraw wewnętrznych: kpt. Grzegorza Piotrowskiego, por. Waldemara Chmielewskiego oraz por. Leszka Pękale. Oprawcy wrzucili ciało księdza Jerzego do Wisły niedaleko Włocławka. Do jego nóg przywiązali worek wypełniony kamieniami. Wydobyte 30 października ciało ks. Jerzego było straszliwie zmasakrowane.

Podczas procesu przeciwko zabójcom księdza Jerzego, który toczył się w Toruniu, obok morderców Grzegorza Piotrowskiego, skazanego na 25 lat więzienia, Waldemara Chmielewskiego na 15 lat, oraz por. Leszka Pękali na 14 lat więzienia, zasiadł na ławie oskarżonych także płk Adam

¹² G. Bartoszewski, *Geneza i przebieg procesu beatyfikacyjnego męczenników drugiej wojny światowej 1939-1945*, w: *Męczennicy miłości. Ojciec Pio i inni*, red. A. Derdziuk, Lublin 1999, s. 147.

¹³ Zob. *108 męczenników II wojny światowej*, tamże.

¹⁴ Urodził się 14 września 1947 r. we wsi Okopy. Po maturze w 1965 r. wstąpił do Metropolitalnego Wyższego Seminarium Duchownego w Warszawie. Na początku drugiego roku seminarium został wcielony do wojska, odbywając w latach 1966-68 służbę wojskową. Dnia 28 maja 1972 r. przyjął święcenia prezbiteratu, zob. A. Lewek, *Ksiądz Jerzy Popiełuszko. Symbol ofiar komunizmu*, Warszawa 1995, s. 7-9.

Pietruszka, z-ca dyr. Departamentu IV MSW. Skazano go na 25 lat pozbawienia wolności¹⁵.

Ksiądz Jerzy został ogłoszony błogosławionym. Tego aktu w imieniu papieża Benedykta XVI dokonał w Warszawie, 6 czerwca 2010 roku, arcybiskup Angelo Amato, prefekt Kongregacji ds. Kanonizacyjnych¹⁶.

Zakończenie

Bóg uzdolnił człowieka, aby jako istota rozumna walczył z chorobami i troskliwie zabiegał o zdrowie. Ta troska należy do obowiązków człowieka także wobec społeczności ludzkiej i Kościoła. Ale winien on być także gotowy przyjąć cierpienie, które zadają inni ludzie. One bowiem są udziałem w zbawczych cierpieniach Chrystusa. Cierpiący z powodu chorób czy prześladowań spełniają w Kościele szczególne zadanie. Swoim świadectwem zwracają uwagę na sprawy istotne, nadprzyrodzone. Ukazują też, że kruche ludzkie życie ma wartość jeśli jest zanurzone w tajemnicy śmierci i zmartwychwstania Chrystusa.

¹⁵ *Męczeństwo bł. ks. Jerzego Popiełuszko*, www.vismaya-maitreya.pl (20.07.2015); zob. M. Zieleniewski, *Rozkaz: zabić! - Tajemnicze zgony księży: S. Niedzielaka, S. Suchowola i S. Zycha*, Piła 1990, s. 13.

¹⁶ *Beatyfikacja ks. Jerzego Popiełuszki*, <http://www.popieluszko.net.pl/xjerzy/beatyfikacja.php> (20.10.2014)

SPIS TREŚCI

Episkopat Polski

Apel Zespołu ds. Apostolstwa Trzeźwości o abstynencję w sierpniu 2015 r.	401
Apel Krajowego Duszpasterstwa Kierowców i MIVA Polska – Tydzień Bezpiecznego Kierowcy 2015	407
Komunikat Prezydium KEP w kontekście ustawy „o leczeniu niepłodności” z dnia 25 czerwca 2015 roku	409
„Dlaczego sprzeciw wobec uchwalonej przez Sejm w dniu 25 czerwca 2015 r. ustawy o leczeniu niepłodności, w sposób liberalny legalizującej zapłodnienie in vitro”	410
Komunikat Prezydium KEP po ogłoszeniu wyników głosowania w Senacie ws. ustawy dotyczącej procedury „in vitro”	412
Komunikat Sekretarza Generalnego KEP ws. in vitro	413
List Przewodniczącego KEP do Prezydenta RP	414
Komunikat Prezydium KEP po podpisaniu przez Prezydenta RP ustawy dotyczącej procedury „in vitro”	415
Odpowiedź Przewodniczącego KEP na list Prezydenta RP z 22 lipca 2015	417
Oświadczenie w sprawie konsekwencji na płaszczyźnie sakramentalnej, wynikających z głosowania i podpisania ustawy dotyczącej procedury in vitro	420
Komunikat z Sesji Rady Biskupów Diecezjalnych	422

Biskup Siedlecki

Zaproszenie na rekolekcje kapłańskie	423
List pasterski przed XXXV Pieszą Pielgrzymką Podlaską /2015/	425
Komunikat po podpisaniu przez Prezydenta RP Bronisława Komorowskiego ustawy dotyczącej procedury „in vitro”	428
Zaproszenie do udziału w pielgrzymce do Kodnia osób konsekrowanych i ich rodzin (2015)	432
Zaproszenie na Diecezjalną Pielgrzymkę Żywego Różańca do Leśnej Podlaskiej (2015)	433
Status księży prefektów w Diecezji Siedleckiej	434

Zmiany wśród duchowieństwa	436
----------------------------------	-----

Komunikaty Kurii

Zaproszenie na Hosanna Festiwal	438
---------------------------------------	-----

List moderatora diecezjalnego Żywego Różańca	441
Szkoła dla spowiedników	444
Zaproszenie na spotkanie z Biskupem Siedleckim	445
Spowiedź stała w Katedrze Siedleckiej pw. Niepokalanego Poczęcia NMP	446

Zmarli kapłani

Ks. Prałat Piotr Burczaniuk (1924-2015)	453
Ks. Janusz Netczuk (1955-2015)	456
Ks. Prałat Leon Łodziński (1929-2015)	458

Dodatek

Ks. Kazimierz Matwiejuk, <i>Chrystus wobec cierpienia</i>	462
---	-----

ISSN 1230-7165

Wydawca:

Wydawnictwo Diecezji Siedleckiej

Unitas
wydawnictwo

08-110 Siedlce, ul. Szkolna 22

tel. 502 574 004

e-mail: wiadomosci@wydawnictwo-unitas.pl

Nakład: 1000 egz.

Redaktor naczelny: ks. dr Marek Paluszkiewicz

Numer zatwierdził: ks. mgr lic. Jan Babik, kanclerz